

Glasnik MIRA

Godište IX. • broj 10 • Međugorje • listopad 2014. • cijena 2,5 KM /10 kn

*Molite za mir
koji je dragocjen dar od Boga.*

Draga djeco!

I danas vas pozivam da i vi budete kao zvijezde koje svojim sjajem daju svjetlost i ljepotu drugima da se raduju. Dječice, budite i vi sjaj, ljepota, radost i mir, a napose molitva za sve one koji su daleko od moje ljubavi i ljubavi moga sina Isusa. Dječice, svjedočite svoju vjeru i molitvu u radosti, u radosti vjere koja je u vašim srcima i molite za mir koji je dragocjen dar od Boga.

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.

25. rujna 2014.

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
*Gdje je radost na licima
kršćana?*

fra Ivan Dugandžić

Promišljanje
Što je iskustvo vjere?

fra Petar Ljubičić

25. Mladifest
Glavom bez obzira

dr. Vlado Milaković

Blagdani
*Križevo u 80-oj obljetnici
gradnje križa u Međugorju*

o. Fran Dušaj

Biblija
Gledaj, tvoja majka!

fra Ante Vučković

Iz života Crkve
*Obitelj u žarištu
kardinalskih prijevora*

fra Tomislav Pervan

Fotografija na naslovnici: snimila Lidija Paris

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Međugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Zdenka Leženić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Međugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr
Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: Splitska banka/Societe Generale Group, Broj računa: 2330003-1152749911, IBAN: HR3923300031152749911, SWIFT SB: SOGEHR22 | Iz Njemačke u eurima: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ: 75090300 | Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (za Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | Iz svih europskih zemalja u eurima: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ: 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044 | Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Promišljanje

Žurnost nove evangelizacije u Crkvi

Prošlo je više od pedeset godina otkako je Sabor pokušao dati novo lice i novo usmjerenje Crkvi u suvremenu svijetu. Sabor je svjesno htio biti pastoralno usmjeren, nije mu bila nakana baviti se istinama vjere ili proglašavanjem novih vjerskih istina. Istine, odnosno poklad vjere u Crkvi već je stoljećima zajamčen, istine sadržane u crkvenome nauku treba naviještati sukladno zahtjevima suvremena doba.

fra Tomislav Pervan

Nove životne okolnosti i uvjeti otvaraju i crkvenom navještaju nove putove. Na Crkvi nije zakopavati dragocjenosti i blago pohranjeno u njoj, nego se radosno i neustrašivo dati na posao, nastaviti djelo koje je Crkva obavljala i činila tijekom dugih dvadeset stoljeća pokušavajući inkulturirati radosnu vijest u nove prilike i okolnosti s kojima se Crkva trajno suočavala. Sjetimo se samo prijelaza iz palestinskoga ozračja u kome se Crkva rodila u grčko-rimski svijet, uloge jednoga Pavla koji je kongenijalno prenio u nove okolnosti poruku spasenja objavlenu u Isusu Kristu, a potom evangelizacije Europe u ranome srednjem vijeku, nakon propasti Rimskoga Carstva, a onda prekomorskih misija, na drugim kontinentima.

Evangelje je uvijek jedno, u sebi nepromijenjeno, ali ga u novim prilikama treba na nov način naviještati. Nakana saborskih otaca ne bijaše slijediti svijet u njegovim trendovima niti konzervirati postojeće stanje u Crkvi, nego dati Crkvi nov, evangelizacijski i misionarski zamah. Prva krilatica bijaše: *Povrat na izvore! Ad fontes!* Crkva

▶ je htjela definirati svoje poslanje u svijetu te kako naviještati radosnu vijest suvremenu čovjeku, kako izraziti sadržaj svoje poruke na nov i učinkovit način. Misijska djelatnost Crkve proizlazi iz najdublje naravi same Crkve. Naime, riječ je o promicanju spasenjske poruke i vjere Crkve; Bog hoće, naime, da se svi ljudi spase i dođu do spoznaje istine (usp. 1 Tim 2, 4sl.).

Deset godina nakon Sabora sazvaio je Pavao VI. – koji će doskora biti proglašen blaženim – Biskupsku sinodu koja se bavila upravo zadaćom evangelizacije u suvremenu svijetu. Plod te sinode jest dokument istoga Pape *Evangelii nuntiandi* – *O naviještaju evanđelja* koji do danas nije izgubio ništa od svoje aktualnosti i suvremenosti. Papa potanko razlaže razloge i promjene koje su u sadašnjem duhovnom ozračju stavile pod upitnik gotovo sve dosadašnje vrijednosti na kojima je izgrađen zapadni kulturološki i civilizacijski krug. Sabor nije imao vremena – i zbog čisto vremenske ograničenosti – posvijestiti sve promjene koje su nastupile u svijetu nakon Drugoga svjetskog rata, ali je dao Crkvi jasan mandat – nalog da iznovice započne s *kraljevskim putem misija*. Svijetu treba osoba i istina Isusa Krista. Pavao VI. govori o drami naše epohe, naime o raskoraku koji se dogodio između radosne vijesti i kulture, što će ponoviti i Benedikt XVI. ističući kako je *svijet obolio jer mu manjka ju misli vodilje*. Svijetu manjka istina koja bi trebala biti nosiv stup života i budućnosti. Treba evangelizirati kulturu koja uvijek po-

lazi od osoba te uključuje pojedince i zajedništvo, međusobno, a i s Bogom. Nema prave ni istinske ni stvarne evangelizacije bez navještaja imena, nauka, života Isusa Krista, bez navještaja tajne te jedinstvene osobe i onoga što je On donio svijetu. U svemu ima primat svjedočenje, svjedočanstvo pojedinca. Bez toga evangelizacija ostaje bez ploda. Svijet žudi za Bogom, tiho ili u snažnu krik, i ne možemo ne čuti vapaje ljudi koji žude za Bogom.

S papom Ivanom Pavlom II. započinje sustavan govor o *novoj evangelizaciji*, i on je svojim primjerom te snagom svoga autoriteta isticao potrebu navještaja Isusa Krista u svijetu. Prva njegova javna poruka svijetu, nakon izbora, bijaše: *Otvorite, raskrilite širom sva vrata Isusu Kristu*. Svojim apostolskim putovanjima ništa drugo nije želio osim jednoga: donijeti i navijestiti Isusa Krista svijetu, suvremenu čovjeku. Njega je silio, tjerao Pavlov misionarski žar. Za svoga du-

goga pontifikata pohodio je sve svoje rimske župe (jer Papa je istodobno i rimski biskup!), poduzeo je više od stotinu putovanja u inozemstvo, a nebrojeno je puta pohodio razna mjesta u Italiji. Vodila ga je misao koja je tjerala i apostola Pavla: *Jao meni ako ne naviještam Radosnu vijest!* – *Na meni leži obveza, gotovo sudbina, naviještati. Sudbinski sam vezan uz Radosnu vijest* (usp. 1 Kor 9, 16). Na bit Crkve spada upravo to, to je njezina sudbina obveza i zadaća.

Zato je *nova evangelizacija* ključan pojam i vizija za današnji i sutrašnji pastoral u Crkvi. U vremenu masovna otuđenja i otpada od Crkve na nama je žurna zadaća oživjeti i produbiti vjeru u suvremenu čovjeku. Temelj evangelizacije je u Isusovu nalogu: *Kao što je mene poslao Otac, i ja šaljem vas* (usp. Iv 20, 21). Isus nas poziva u svoju Crkvu, na nasljedovanje njega koji je došao spasiti svijet te nam svima daje udjela u svome vlastitome poslanju. Bog šalje Sina! To je izvor mi-

sija u svijetu. Misija je poslanje Sina u svijet za spas svijeta. To poslanje ostaje zauvijek prisutno u svijetu i Crkvi. Svaki je kršćanin pozvan nastavljati djelo i poslanje Isusa Krista u vremenu i na svome mjestu, biti Božjim suradnikom u Božjem projektu spašavanja svijeta. I to je poslanje trajan izazov svakomu vjerniku.

Evandjelje, naime, nije knjiga, evandjelje je živa, djelatna riječ, koja ono o čemu zbori učinkovito izvodi. Evandjelje je poruka života, nade, pravednosti, slobode, mira s Bogom i u Bogu. Evangelizacija je snaga koja na dinamičan način preobražava postojeće stanje svijeta krčeći put u novu i bolju budućnost u kojoj vlada pravednost, sloboda, mir, pun život. Evandjelje nije sustav vjerskih istina, moralnih propisa, ono nije ni politički ni crkveni projekt ili program, nego je evandjelje – osoba! Osoba Isusa Krista. Isus Krist kao zadnja, konačna i završna Božja Riječ, utjelovljena Riječ. Evandjelje je ponajprije evandjelje Isusa Krista. Isus Krist nije samo sadržaj evandjelja, nego je on, snagom Duha i u Duhu Svetome, promicatelj i primaran subjekt evangelizacije. Cilj cjelokupne evangelizacije jest zajedništvo i prijateljstvo s Isusom Kristom, oduševljenje za tu jedinstvenu osobu, zalaganje za Isusa Krista i njegovo djelo u svijetu. Nije tu riječ o promišljanjima o prošlim vremenima koja su nepovratno minula, nego kako danas sadržaje kršćanske vjere i Isusa Krista ponuditi našim suvremenima.

Danas se stubokom i radikalno promijenio vjerski krajolik na prostorima koji su još od antičkih vremena *cijepljeni* kršćanstvom. Poglavitno na području zapadne hemisfere. Na Bliskom istoku doživljavamo *egzodus*, progon i istrjebljenje kršćanskih zajednica čiji korijeni sežu u samo apostolsko doba, pri čemu Zapad čak nije spreman prihvatiti ni kršćanske izbjeglice u svoje zemlje, a nekmoli im pomoći stvarnom pomoći. Toliki žive u tzv. kršćanskim zemljama koje se i po petnaest stoljeća diče kršćanskom kulturom a da nikada nisu došli u dodir s porukom Isusa Krista. Velika većina krštenika ne poznaje dubinu poruke Isusa Krista, ne shvaćaju bit svoje vjere, jer nikada nisu iskusili blagoslov i milost vjere. Samo su kršteni, primili su temeljne sakramente, a vjera im treba kao životni ukras, kao nekakav folklorni pridjev i dodatak. Stoga i mnogi vjernici ne shvaćaju smisao i poslanje vlastite Crkve, ne prepoznaju i ne znaju cijeniti

značenje i vrijednost pripadnosti vjerničkoj zajednici.

Još je u ranom kršćanstvu veliki crkveni pisac Tertulijan rekao: *Fiumt, non nascuntur christiani!* *Kršćanini se ne rađaju, nego se kršćaninom postaje!* Nitko po rođenju nije kršćanin, nego osobnom, vlastitom odlukom. Nisam kršćanin zato što su me rodili kršćanski roditelji, što sam potomak kršćanskih predaka, nego jer se svjesno odlučujem za Isusa Krista, nakon krštenja, koje sam primio kao dijete, u nesvjesnu stanju. Toga bismo morali biti svi svjesni u nastojanjima oko nove evangelizacije. Okoliš ne stvara kršćanina, nego osobna odluka, odabir Isusa Krista. Ozračje može biti čak i zaprijetkom da se postane kršćaninom. Kršćanstvo je osobno urastanje u tajnu Isusa Krista, kršćanstvo je proces, razvoj, koji se odvija cijeloga života. To je proces trajna ucjepljivanja i inicijacije, a ne samo početne, krštenjem i primanjem temeljnih sakramenata koji nas uvode u kršćanstvo.

Današnjim vjernicima nedostaje snaga svjedočenja, osvjedočenost da se može privući ili pridobiti nove vjernike za Krista. Još uvijek vjerujemo da krštenjem može netko postati kršćaninom. Koliko onih koji su kao djeca kršteni u svome životu žive i ozbiljuju svoje krštenje u vlastitome životu? Nema ambijenta koji bi pogodovao vjerskom rastu. Kršćanstvo u današnjem svijetu sve više postaje osobnom odlukom. Time se vraćamo na kršćanske izvore, na početke našega vjeronanja, kad su kršćani – oni istinski – bili velika manjina, kad je krštenju prethodio katekumenat, osobno obraćenje, tako da je sam čin krštenja bio vrhunac pripreve i odluka posvemašnje pripadnosti Isusu Kristu.

Mnogi su razlozi tim procesima: sekularizacija, posvjetovnjačenje, tihi otpad, sustavna ateizacija društva. I u samoj Crkvi imamo pravu pustoš, za mnoge na Zapadu Crkva nije ništa više od socijalne ustanove koja nudi zaposlenje i plaću, a njezini su zaposlenici i službenici nerijetko daleko, otuđeni od njezine biti i poslanja. Nerijetko oni koji žive od Crkve rastaču je iznutra, uništavaju, kritiziraju, urušavaju. Naprosto je ne vole. Stoga je u takvim okolnostima danas svaki pojedini vjernik prozvan da dadne svoj vlastiti ulog i prinos oživljavanju vjere u Boga, u Isusa Krista, da ljudi prepoznaju smisao i vrijednost vjeronanja. Nemoguće je i neodgovorno (pro)živjeti svoj život površno i lakoumno ili pak – kao što Isus veli – graditi na pijesku. Treba graditi na Stijeni – na Kristu. Međugorje je upravo više od 33 godine na tragu nove evangelizacije kao obnova *u glavi i u udovima*, kao evangelizacija i onih koji evangeliziraju, koji su navjestitelji, kao i običnih vjernika, laika.

Snimila Vidija Paris

Kršćanstvo u današnjem svijetu sve više postaje osobnom odlukom. Time se vraćamo na kršćanske izvore, na početke našega vjeronanja, kad su kršćani – oni istinski – bili velika manjina, kad je krštenju prethodio katekumenat, osobno obraćenje, tako da je sam čin krštenja bio vrhunac pripreve i odluka posvemašnje pripadnosti Isusu Kristu.

Gdje je radost na licima kršćana?

Da ne zaborave preuzete obveze, dogovorene susrete, sudjelovanje u različitim slavljenjima, podmirivanje prispjelih računa i slično, ljudi se koriste različitim oblicima podsjetnika, od običnog papirića u džepu do upozorenja na zaslonu računala. Podsjetnik nam pomaže da katkada u posljednji trenutak izbjegnemo neugodnosti vlastitog zaborava. Tako je sa svakodnevnim obvezama. A što je s onima što se tiču sâma života, našega kršćanskog života? Zar nismo često u napasti da zaboravimo tko smo, što smo i kamo idemo, koji je smisao i cilj našega života?

fra Ivan Dugandžić

Dobro bi nam došao netko tko će nas češće podsjetiti da smo kao kršćani pozvani biti svjetlo i nositi svjetlo drugima (usp. Mt 5, 14-16), biti mitrosvjetlo (Mt 5, 9) i nositi mir drugim ljudima (10, 12), ljubiti sve ljude, pa i svoje neprijatelje (5, 43-48). A povrh svega od nas se očekuje da u ovaj smrtno ozbiljan i često žalostan svijet svojim životom unesemo vedrinu i radost, jer smo povjerovali radosnoj vijesti. Zato je papa Franjo simpatičan i mnogim nevjernicima.

Dobrodošao podsjetnik

Posljednja je Gospina poruka podsjetnik pun ljubavi, ali i ozbiljna očekivanja: „Draga djece! I danas vas pozivam da i vi budete kao zvijezde koje svojim sjajem daju svjetlost i ljepotu drugima da se raduju. Dječice, budite i vi sjaj, ljepota, radost i mir, a napose molitva za sve one koji su daleko od moje ljubavi i ljubavi moga sina Isusa.“ (25. rujna 2014.)

Još se jednom potvrđuje da su poruke opetovan poticaj Majke svojoj djeci, a u njima odzvanja biblijska poruka spasenja. Ovaj je put to čitav koloplet velikih biblijskih tema: ljubav, mir, radost, svjetlo, ljepota... Sve to treba biti prepoznatljivo na licima onih koji se pozivaju na radosnu vijest.

Kršćani – svjetlo svijeta

Svjetlo je jedna od najsnažnijih biblijskih metafora za Boga i njegov odnos prema ljudima.

U tom smislu Biblija kaže: „Bog je svjetlo i nikakve tame nema u njemu.“ (1 Iv 1, 5) Biblijski pisac znade da tjelesni čovjek nema pristupa Bogu koji „boravi u nepristupačnoj svjetlosti“ (1 Tim 6, 16). No stvari se bitno mijenjaju Isusovim dolaskom u ljudskome tijelu. Time Sin Božji nije ništa izgubio od svoje božanske svjetlosti, a ljudima je omogućio da nađu put k svjetlu. To proizlazi iz njegove riječi u Ivanovu evanđelju: „Ja sam svjetlo svijeta. Tko mene slijedi, sigurno ne će ići po tami, nego će imati svjetlo koje vodi u život.“ (Iv 8, 12)

U raspravi s nevjernim Židovima koji ga odbacuju Isus odlučno govori: „Još je malo vremena svjetlo među vama. Hodite dok imate svjetlo, da vas ne bi osvojila tama. Tko ide u tami, ne zna kamo ide. Dok imate svjetlo, vjerujte u svjetlo, da budete sinovi svjetla.“ (12, 35sl.) One što su povjerovali u nj, Isus podsjeća da su time i sami postali „svjetlo svijetu“ (Mt 5, 14) te traži da to svjetlo ne skrivaju od ljudi, već naprotiv: „Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog.“ (5, 16)

I sveti Pavao u tom smislu podsjeća Filipijane kako je potrebno „da budete bespriječorni i čisti, neporočna djeca Božja usred nastranog i pokvarenog naraštaja u kojem svijetlite kao zvijezde u svemiru“ (Fil 2, 15). Šaćica Pavlovih kršćana u velikom grčkom gradu Filipima živjela je u poganskom okruženju koje je bilo obilježeno svakovrsnom nastranošću i pokvarenošću. Današnji kršćani suočeni su s ponovnim povratkom potanstanstva s njegovim negdašnjim porocima,

pa je i danas uloga kršćana u svijetu jednako bitna. Gospa nas na to podsjeća riječima koje su vrlo slične Pavlovim.

Ljepota, radost i mir, ljubav

Podsjećajući svoje vjernike u galacijskim zajednicama da su pozvani živjeti po Duhu, a čuvati se djela tjelesne pokvarenosti, sveti

Crkva danas ostavlja dojam prilično zbunjene i za svoju budućnost zabrinute zajednice. Zato je već davno G. Bernanos Crkvi savjetovao da ponovno otkrije izvore izgubljene radosti. Na tom je tragu i Gospa kad poziva: „Dječice, svjedočite svoju vjeru i molitvu u radosti, u radosti vjere.“

Pavao naglašava: „Plod su Duha: ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrota, vjernost, krotkost, uzdržljivost.“ (Gal 5, 22) Tri najvažnija ploda Duha Pavao stavio je na prvo mjesto. U neznatno izmijenjenu redoslijedu susrećemo ih i u Gospinoj poruci, s tom razlikom što ovdje ispred njih ide ljepota. Riječ je o ljepoti koja se vidi na licima ljudi što žive iz Božje ljubavi i u srcu nose radost i mir. Na pitanje vidjelaca, zašto je tako lijepa, Gospa je odgovorila: „Jer ljubim!“

Zadnji izvor ljepote jest Bog sam pa možemo lako razumjeti riječi svetoga Augustina koji, postavši svjestan gnusobe grijeha prije svog obraćenja, pokajnički govori: „Kasno sam te uzljubio, ljepoto tako stara i tako nova, kasno sam te uzljubio! A eto, ti si bio u meni, a ja izvan sebe.“ (Ispovijesti) Polazeći od toga, možemo shvatiti i značenje misli što je Dostojevski stavlja u usta Miškinu, junaku svoga romana *Idiot*: „Ljepota će spasiti svijet!“

S pogledom na trenutačno stanje svijeta te riječi zvuče utopijski. Premalo je ljudi s ljepotom na licu koja izvire iz mira i radosti srca. Daleko su brojniji oni kojima je lice obilježeno zabrinutošću i tugom. Mnogi kao da su zaboravili radosan osmijeh na licu. Jedan njemački autor bilježi vlastiti doživljaj u vlaku. „Posvemašnja šutnja! Gospodin sučelice meni tako se ozbiljno zadubio u novine kao da čita same osmrtnice. Starija gospo-

đa gleda kroz prozor u daljinu s tako ozbiljnim izrazom lica kao da će svakoga trenutka smak svijeta. A dvoje mladih ljudi imaju smrknut izraz lica kao da se voze po kazni. Iznimka je mlada majka koja u naručju drži jednogodišnju djevojčicu koja se budi iz sna i počinje veselo širiti ručice poskakujući živahno na majčinim rukama. Najednom nastaje promjena. Gospodin prestaje čitati svoje novine i uzvraća osmijeh djetetu, starija gospođa sva zrači radošću, a živnulo je i dvoje mladih ljudi. Običan osmijeh malog djeteta posve je promijenio tmurnu atmosferu.“ (P. Hahne)

Možda je upravo na taj osmijeh mislio Isus kad je rekao: „Zaista, kažem vam, ako ponovo ne postanete kao mala djeca, sigurno ne ćete ući u kraljevstvo nebesko.“ (Mt 18, 3) Dijete se osjeća sigurnim u majčinu naručju. Ono nema tjeskobnih briga niti se boji što će biti sutra. Zato se može iskreno radovati, ali i probuditi radost u drugima. Oni koji istražuju ljudsko ponašanje, izračunali su da se dijete u prosjeku smije 400 puta na dan, a odrasla osoba samo 15 puta. A psihijatri nas uvjeravaju kako je smijeh najbolja preventiva za mnoge bolesti. „Smijeh je najbolja kozmetika za vanjštinu i najbolja medicina za nutrinu.“ (Phil Bosmans) Zato Gospa želi da kršćani budu nositelji radosti evanđelja u današnjem svijetu.

„I danas vas pozivam da i vi budete kao zvijezde koje svojim sjajem daju svjetlost i ljepotu drugima da se raduju. Dječice, budite i vi sjaj, ljepota, radost i mir, a napose molitva za sve one koji su daleko od moje ljubavi i ljubavi moga sina Isusa.“

Svjedočiti radost vjere

Kršćanstvo je u svojoj biti religija radosti, jer potječe od Isusa Krista koji je došao donijeti radosnu vijest spasenja. Objavio nam je Boga kao dobrog i milosrdnog Oca koji u liku pastira na svojim ramenima nosi izgublenu ovcu, a u liku dobrog oca slavi povratak izgubljenog sina. Sam je za sebe rekao: „Nitko nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za svoje prijatelje.“ (Iv 15, 13) Svijest o veličini Isusove ljubavi prema nama morala bi svakom kršćaninu biti dovoljan razlog da bude radosan i sretan u svojoj vjeri. A znamo da nije tako.

Crkva danas ostavlja dojam prilično zbunjene i za svoju budućnost zabrinute zajednice. Zato je već davno G. Bernanos Crkvi savjetovao da ponovno otkrije izvore izgubljene radosti. Na tom je tragu i Gospa kad poziva: „Dječice, svjedočite svoju vjeru i molitvu u radosti, u radosti vjere.“ Ako je Bog izvor svake radosti i ako je radost srce evanđelja, onda je moguće radosno vjerovati samo trajnim vraćanjem evanđelju. A to znači, sa sviješću da me Bog neizmerno ljubi trajno obnavljati svoju ljubav prema Bogu i bližnjemu. Riječima svetaca, koji su to u najvećoj mjeri ostvarili, to znači: „Gdje sijemo ljubav, tu raste radost.“ (sv. Elizabeta)

Treba dobro uočiti kako Gospa svoj poziv na radosno svjedočenje vjere povezuje s molitvom. Ako je Bog izvor radosti, samo se u molitvi može postati dionikom te radosti. To je dobro znao sv. Pavao kad Solunjanima piše: „Radujte se uvijek! Bez prestanka molite!“ (1 Sol 5, 16sl) Povezanost prave radosti s Gospodinom još je bolje izražena u njegovu pozivu Filipljanima: „Radujte se uvijek u Gospodinu! Da ponovim: radujte se! Neka vaša blagost bude poznata svim ljudima!“ (Fil 4, 4sl)

Što je iskustvo vjere?

Iskustvom nazivamo ono što nam se osobno događa. Svatko ima svoja osobna iskustva. Iskustva određuju čovjekov životni put, način života i ponašanja, način razmišljanja i govora, mijenjaju čovjeka i motiviraju ga... Čovjek uvijek djeluje u skladu s iskustvom. Iskustvo može biti pozitivno ili negativno: iskustvo ljubavi, dobrote ili iskustvo krivnje, grijeha...

fra Petar Ljubičić

Iskustvo vjere dubok je duhovni doživljaj u kojemu se čovjekovo srce tako otvori da u njega uđe Božje svjetlo i čovjek osjeća sigurnost i spoznanje, radost i sreću. To je opipljiv doživljaj koji trajno ostavlja biljeg u čovjekovoj duši i zato ga nazivamo iskustvom Božje prisutnosti i milosti u čovjeku. To je iskustvo da Bog zaista postoji i da vidljivo i opipljivo i danas čini čudesa. To je iskustvo neobične blizine, prisutnosti Božje u čovjeku, nutarnje sigurnosti da nas Bog voli i da se brine za nas. Također, to je doživljaj nutarnje radosti, duboka i trajna mira, čudesne prisutnosti Božje u srcu.

Vjernik se osjeća prosvijetljenim. Vidi ono što do tada nije vidio. On je siguran u ono u čemu je do tada bio nesiguran. Može ono što do tada nije mogao. Odjednom uviđa važnost Boga i Crkve, lakše shvaća Sveto pismo. Bog mu postaje blizak kao prijatelj. On s njim živi i prijateljuje. Milost postaje gotovo opipljivom. Osoba rado moli i sve svoje molitve doživljava uslišanima. Postaje svjesnijim kršćaninom, radosnijim i uslužnijim. Vjera mu nije više teret nego milost i radost.

Tako od mlaka vjernika, koji prije nije shvaćao ni svoju vjeru ni svoju Crkvu, postaje osvjedočen, svjestan i savjestan vjernik. Zašto je nekima vjera teret i muka? Samo zato što nemaju pravoga iskustva vjere. Takvi se još uvijek nisu susreli sa živim i osobnim Bogom.

Kako doći do iskustva vjere u Boga?

Potrebno je ispuniti dva uvjeta: žarko željeti iskustvo i tražiti ga svim svojim bićem u molitvi srcem, tj. s ljubavlju. Najprije poželi biti otvoren i iskren, iskusan i svjestan vjernik. Jednostavno reci Isusu da želiš biti savršen i svet poput tolikih svetaca, da želiš imati iskustvo vjere, iskustvo Božje ljubavi i blizine da bi o tome mogao i drugima svjedočiti.

Vrlo je bitno redovito, svakodnevno, čitati Sveto pismo i uvjeriti se kako su prvi kršćani imali potresna iskustva. Zatim je bitno dati Bogu prvo mjesto u svome životu. Iz ljubavi prema Bogu moramo se kajati za svoje propuste i grijeha. Trebamo se svakodnevno odricati zloga i grijeha, svake ovisnosti i svega onoga što nas želi od Boga odijeliti. Što to znači otvoriti se Bogu da on može u nama djelovati i dati nam ono što nam je potrebno? To mnogi ne shvaćaju, ponekad su i zbunjeni.

Ne mogu zaboraviti jednoga hodočasnika koji je rekao da je i on dugo razmišljao o Gospinim porukama koje su govorile o tome kako se trebamo otvarati Bogu. Jednom zgomom, dok je molio, osjetio je poticaj da kaže Gospi: „Gospo, ja ne znam kako otvoriti svoje srce i dušu Bogu. Molim te, evo ti moje srce, moj život, ti raspolaži sa svime. Samo te molim da iskusim što to znači biti otvoren Bogu, zapravo kako ti to misliš i uvijek nas tako pozivaš!“ Nije dugo čekao da Gospa usliši njegovu molitvu. Ona takve molitve očekuje od svih nas. Onda joj je lako od svoga sina Isusa dobiti sve što zatraži. Ono što je doživio u toj prigodi, kaže, nemoguće je opisati ovim siromašnim riječima.

Ovaj mladi hodočasnik pripovijeda kako uvijek ponovno ima neopisiva duhovna iskustva nakon one spontane molitve. Priznaje da se njegovo srce ispunja velikom radošću i istinskim mirom. Ništa mu više nije teško. Osjeća potrebu da neprestano moli i drugima govori o tome kako nam je Bog blizu, koliko nas voli i usređuje...

Zato nađi vremena, barem dvadesetak minuta dnevno, kada ćeš bez uznemiravanja moliti, i to srcem. To neka ti bude najvažnije u jednome danu. Zato nemoj to zaboravljati, nemoj odlagati za kasnije, nemoj gledati na osjećaje i raspoloženja, nego budi uporan sjećajući se Isusovih riječi koje govore da će nam Otac dati Duha Svetoga kad god ga zamolimo i da je potrebno vjerovati da smo to što tražimo već dobili.

Snimila Lujia Paris

Svako je vrijeme milosno i spasonosno, izvanredno i nama darovano, posebice ovo u kojem mi živimo. Bog tako vidljivo i očito djeluje. Dariva svoje čudesne znakove, stalno poziva... Stoga je na mjestu pitanje zašto je tako malo onih koji mu se odazivaju i primaju tako čudesne darove. Istina je da mnogi ne dolaze do tih darova jer im još nitko

nije o tome govorio. Molitvene skupine pozvane su svjedočiti o onome što im je Bog darovao za izgradnju Crkve.

Ne zaboravimo da molitva srcem uvijek vodi do iskustva vjere. Zato se odlučimo svakodnevno moliti i prihvaćati Božju riječ i živjeti je. Sveta Misa kao sakrament nad sakramentima neka nam bude izvor svih milosti

koje Isus tako obilato dijeli. Jedno iskustvo vjere i Boga može i nama pomoći da shvatimo to što je tako bitno u našoj vjeri.

Jedan je četrdesetogodišnjak svakoga dana išao u crkvu i molio Boga da iskusi njegovu blizinu. Uopće nikada nije čuo o iskustvima Duha Svetoga. Nekoliko dana poslije, nakon svete Mise, osjećao je kao da njegovo srce gori, a njegov je jezik izgovarao molitve u jezicima. Dobio je dar molitve.

Pedesettrogodišnji profesor molio je tri tjedna s drugima za dar molitve. Doživio je nešto čuderno: veliku radost i Božju blizinu. Dobio je dar molitve. Toliko se promijenio da su ga svi pitali što se s njim dogodilo.

Bože, ako postojiš, reci mi što mi je činiti!

Bio sam student druge godine i stanovao s kolegom u studentskome domu. Jednom smo započeli razgovor i o vjeri. Postavio mi je pitanje, ne slučajno, već hotimice, jesam li kršćanin. Odgovorio sam potvrdno. Nakon toga postavio mi je pitanje koje nikada neću zaboraviti: „A zašto si ti kršćanin katolik?“

Nisam mogao odgovoriti iako sam išao redovito na misu i vjeronauk. On je odgovorio umjesto mene: „Ti si kršćanin samo na papiru!“ To me strašno naljutilo. Htio sam ga i tući. Njegovu tvrdnju, koju danas držim potpuno točnom, nisam mogao opovrgnuti. Počeo sam tada više razmišljati o vjeri i kršćanstvu. Uvidio sam da sam tradicionalni kršćanin, roditelji su isto kršćani pa eto tako i ja moram biti članom Crkve. Prijeloman trenutak nastupio je nakon nekoliko mjeseci.

Dogodilo se to ovako: Jedna je žena učinila puno zla mojoj obitelji. Odlučio sam je ubiti. Toliko su me razbjesnila njezina zlodjela. Onda sam došao u sobu i rekao naglas: „Bože, ako postojiš, reci mi što mi je činiti!“ To sam rekao s ono malo vjere što sam imao. U tom je trenutku kroz moje tijelo prošlo nešto što ga je potreslo. Zatim me smirilo. Nisam se više prepoznao. To nisam više bio ja! Pokušao sam se ljutiti i u mržnji obnoviti svoju odluku, ali to više nije bilo moguće. Na sve sam se načine pokušao dovesti u ono stanje od maloprije, no nije išlo! Netko kao da je u mojoj sobi i gospodari mnome. Taj je događaj snažno djelovao na mene i doveo me do obraćenja Kristu. To je zapravo moje prvo iskustvo Boga.

Nakon nekoga vremena priključio sam se zajednici mladih svetoga Vinka. U početku nije bilo lako; nisam poznavao mladiće i djevojke. Počeli su naglas moliti za mene. I ja sam želio izreći svoje molitve. Vjerovao sam kako nas tako skupljene Bog ne može odbiti jer svi želimo isto. To se i dogodilo.

André Frossard, jedan od osnivača francuske Komunističke partije, pripovijeda svoje neobično obraćenje, svoj potresni susret s Bogom. Rodio se i odrastao u ateističkoj obitelji i okruženju. Tek je kasnije došao u dodir i razgovor s prijateljima vjernicima.

Kada je jednoga dana morao čekati prijatelja Willemina pred crkvom (riječ je osvega nekoliko minuta), od dosade je i sam ušao u crkvu.

André nije više tražio prijatelja, nije se više okretao po crkvi, nije više nikoga vidio do jedno čudesno svjetlo na oltaru koje ga je posve obuzelo i zanimalo. Odjednom je kroz taj neshvatljiv bljesak svjetla, snažniji od sunčanog žara, doživio i drugu prisutnost koja ga je potpuno prožela. Otac se nebeski javlja svojom milošću djetetu koje ga nije željelo upoznati. André ga prepoznaje u neiskazano doživljaju koji se ljudskim jezikom ne može izraziti. Osjetio je neopisivu radost koja nije ništa drugo nego zanos čovjeka koji se spasio nakon teška brodoloma.

U istome je trenutku osjetio neobično snažno Božju prisutnost. Imao je iskustvo Boga. Iskustvo je njegovu veliku ljubav. „Bog postoji i sve je istina, Willemine, ja sam katolik“, priznao je svojem prijatelju dok su napuštali crkvu.

Kasnije je Frossard napisao i knjigu o svojem doživljaju. Naslov je knjizi *Bog postoji, ja sam ga susreo*.

Na Veliki četvrtak svi smo bdjeli u kapelici. Moram priznati, nisam namjeravao doći. Spremao sam ispit i bojao se... Nisam zapravo još bio spreman sve dati Bogu. Oduviše sam računao, a Bog (na sreću) nije računčija. Ovaj put on je mislio drukčije. Te se noći sa mnom dogodilo nešto neizbrisivo. Doživio sam isti onakav trenutak kao kad sam prije, pun bijesa, sjedio u svojoj sobi i govorio naglas pitajući Boga što ću učiniti. Opet, ovaj put još jasnije, postaje moje iskustvo Boga, osjetio sam Božju prisutnost, tu blizu mene i želio sam ga hvaliti.

Mojim je tijelom prošlo nešto kao struja, ruke su se počele širiti, a u ustima osjetih bujicu riječi hvale koju je čitavo moje biće željelo izreći. Nemoguće je bilo reći sve što sam osjećao. Stalno sam ponavljao: „Hvala ti, Bože!“

Od toga trenutka nestalo je one svakodnevne smrknutosti moga lica. Počeo sam shvaćati molitvu, vjeronauk i uopće život na jedan posve drukčiji i nov način. Ako vas zanima, i onaj sam ispit položio! Sve je moguće onome koji vjeruje i koji s Bogom računa svakoga trenutka u životu.

Glavom bez obzira

Dr. Vlado Milaković po zanimanju je liječnik. Govorili su mu: „Liječniče, izliječi samoga sebe.“ Nije mogao. Zašto? Bio je ovisan o kocki, od čega se izliječio u zajednici „Milosrdni Otac“ koju je osnovao fra Slavko Barbarić da bi pomogao momcima koji pate od ovisnosti. Stupovi zajednice su molitva, rad i zajedništvo, odnosno pomoć koju ovisnici pružaju jedni drugima.

dr. Vlado Milaković

Zajednica „Milosrdni Otac“ zapravo je škola života. Ispričat ću vam nešto o svome životu. Osnovnu i srednju školu završio sam u Novoj Gradiški u Slavoniji. Roditelji su mi bili siromašni radnici. Otac mi je bio alkoholičar pa mi je djetinjstvo bilo teško. Nekako sam se uspio izdići i poslije vojske 1981. god. upisao sam medicinski fakultet. Diplomirao sam 1987., a onda se i oženio pravnicom iz Zagreba. Počeo je normalan život.

Rat i poraće

Zaposlio sam se u Petrinji. Bio sam liječnik na hitnoj medicinskoj pomoći i tamo me zatekao rat. Aktivno sam se uključio u postrojbe Hrvatske vojske, najprije u Prvu gardijsku brigadu – poznate Tigrove, i u HV-u sam proveo četiri godine. Tijekom rata bio sam i ranjen, a rodilo mi se i dvoje djece: Lovro 1993. i Ana 1995. Nakon svršetka rata i Oluje izašao sam s činom pukovnika i dobio mjesto u Ministarstvu obrane RH. Prva od mojih pogriješaka bila je ta da sam izabrao lakši put: otišao sam u mirovinu jer su nam bile nuđene takozvane povlaštene mirovine. Meni je mirovina bila puno veća od plaće pukovnika ili liječnika specijalista u bolnici. Ipak nisam imao namjeru „umiroviti se“. Htio sam nešto postići, nešto što u djetinjstvu nisam imao, tako da sam se odlučio za privatni biznis i otvorio poduzeće koje se bavilo trgovinom medicinske opreme. Otvario sam i ugostiteljski objekt.

Najprije biznis, a onda kriminal

Posao je išao odlično, zarađivao sam puno novaca, ali se nisam znao nositi s tim novcem, i to je bio početak moga kraja. U početku sam mislio da je sve u novcu, da kad čovjek ima novac ima sve. Imao sam sve, ali nisam bio sretan. Stalno sam se tražio. Uz novac je došao do izražaja moj ogromni egoizam i hedonizam i sve što uz to ide. Gledao sam samo sebe, zapuštao svo-

ju obitelj. Kupovao sam ih novcem. Mislio sam da se ljubav obitelji i djece može kupiti novcem. Mislio sam da sam najmoćniji zato što imam novca, ali nisam bio sretan. Svoju sreću počeo tražiti u nečem drugom. Bilo je tu alkohola, kokaina... svašta sam probao. Mislio sam da ću u tome pronaći sreću. Taj me život privlačio. Mislio sam da sam mangup, da se svi dive meni i mom automobilu, mojoj odjeći i mom načinu života, međutim nisam bio sretan. Stalno sam tražio svoju sreću, ali je nisam mogao naći, pogotovo između tih nesretnih seansi noćnoga života, zapravo lošega života. Uz takav život dolaze i problemi. Zapustio sam posao koji je propao što iz subjektivnih, što iz objektivnih razloga. Tada sam se okrenuo kriminalu. Bavio sam se svim i svačim, ali ništa od toga nije bilo legalno. Sada se pitam kako sam imao hrabrosti raditi ono što sam radio. Nisam se bojao ničega. To su vjerojatno i posljedice rata. Išao sam glavom bez obzira.

U jednom sam trenutku shvatio kamo to vodi i htio sam napustiti taj život, ali nisam mogao. Nisu mi dali. Iz tog se kruga vrlo teško izlazi. Moja supruga odvjetnica od jedne je svoje stranke, koja je bila moj partner u kriminalu, saznala čime joj se suprug bavi i od čega živimo. Kad je to saznala, napustila me zajedno s djecom. Meni to još uvijek nije bio znak da trebam stati, ali dalje više nije išlo. Nekoliko godina poslije vidio sam da sam ugrozio svoj život i integritet, da sam ugrozio svoju obitelj, što je najgore i zbog čega se najviše kajem, jer takav način života ugrožava sve. Odlučio sam se maknuti iz te priče. Maknuo sam se uz visoku cijenu. Vratio sam se u rodni grad. Morao sam prodati dosta imovine da bih se izvukao.

Onaj đavao u meni nije spavao

Dvije godine nisam ni pušio ni pio, stvarno sam živio dobro, međutim onaj đavao u meni nije spavao, tjerao me na nešto novo. Krenuo sam u kockarnicu. Iako sam imao te aparate

za kocku u svom ugostiteljskom objektu, iako sam znao da se na tome ne može dobiti, da tu samo vlasnik dobiva, ja sam probao i prvi put dobio. I onda je krenuo moj kockarski put.

Htio sam dobiti još pa sam izgubio, pa sam gajao izgubljeno, a izgubljeno nikad nisam dostigao. Postao sam patološki ovisan o kocki, postao sam bolesnik. Vi znate da je i kocka bolest ovisnosti. Iako ne uzimaš nikakvu supstancu, simptomi bolesti ovisnosti o kocki jednaki su ili slični simptomima svih drugih ovisnosti. Bilo je dana kada sam po pet dana ili čak rekordnih dvanaest dana proveo u kockarnici. Imao sam već i vidne i slušne halucinacije od nespavanja. Stvarno je bilo katastrofa. Kad nisam imao novaca, bio sam u depresiji: sve je oko mene bilo crno, sve je bilo tama.

Treba mi više od duhovne obnove

Nakon jedne takve kockarske seanse odlučio sam pomoći sam sebi. Kao liječnik znao sam da ne postoje čarobne tablete koje mogu izliječiti kockarsku ovisnost. Negdje u dubini duše uvijek sam znao da mi vjera može pomoći i da je vjera ta koja će me podignuti iz ponora. Otišao sam jednom svećeniku u Novoj Gradiški kojega nikad prije nisam vidio. On mi je savjetovao duhovnu obnovu.

Pomislio sam: „Duhovna obnova?“ Ja sam u nekom zlu već dvadeset godina, meni treba nešto više. U glavi mi se pojavila informacija da je jedan moj daljnji rođak u zajednici „Milosrdni Otac“ u Međugorju i ja sam nekako isti tren odlučio otići u Međugorje. Nisam ni znao da je to komuna. Mislio sam da je to

molitvena zajednica. Mislio sam da je Međugorje, Gospa, jedino mjesto na svijetu koje mi može pomoći. Spremio sam se u roku od tri dana. Odjednom se pojavila bivša supruga koju sam bio potpuno zapostavio, s kojom nisam kontaktirao. Rekla je: „Ja ću ti pomoći, ja ću te odvesti, ja ću te pratiti i djeca će te pratiti na tom putu.“ To mi je bilo najveće što sam doživio! Ne znam kako bih bez njihove potpore prošao ovaj put koji sam prošao. Jednoga dana prije tri i pol godine doveli su me ovamo u Međugorje i ja sam znao da mi je to prilika da počnem živjeti normalan i ispravan život. Ušao sam u zajednicu i prihvatio sve mehanizme zajednice: molitvu, rad i to zajedništvo, odnosno tu pomoć koju su mi momci, voditelji i duhovni oci pružali.

Malo svjetlo na kraju tunela

Na početku, kad sam ušao, moj je život bio tama. Sve je oko mene bilo crno, jednostavno sam bio mrtav čovjek. Fizički mrtav. Teško sam se kretao. U ratu sam bio dvaput ranjen, desna mi je noga dosta oštećena, a duša mi je bila prazna. Bio sam ljuštura od čovjeka. Prihvatajući mehanizme zajednice i živeti u zajednici, polako sam osjetio promjene na sebi. Te promjene ne mogu doći brzo, nisu ni kod mene došle brzo, došle su polako. Živi se dan za danom. Tako sam i ja živio i nakon određena vremena vidio sam malo svjetlo na kraju tunela, u tom mom mraku vidio sam malo svjetlo koje je svakim danom bivalo sve veće i veće.

Počeo sam se osjećati dobro i fizički i psihički. Jednostavno sam polako počeo izlaziti iz depresije bez ikakve pomoći medicamentata i čudio sam se tome. Mislio sam da je to samo privremeno, da je nemoguće da se meni događa da se ujutro budim veselo, da sam u podne radostan i zadovoljan, da sam navečer sretan! Išlo je sve dalje i dalje. Na jednom skupu mladih 2011. god. prvi sam put vidio što je Mladifest. Osjetio sam takvu pozitivnu energiju da vam to ne mogu opisati! Nikada se u životu nisam bolje osjećao. Ja sam to nazvao energijom vjere. Netko bi rekao da me dotaknuo Duh Sveti. To je bilo moje preobraćenje i zato sam zahvalan što mogu govoriti na ovom skupu i prenijeti vam svoje iskustvo.

Treba se promijeniti iznutra

Nakon toga nastavio sam program zajednice. Vrlo sam brzo shvatio da se bolest ovisnosti ne može izliječiti samo apstinencijom, odnosno prestankom uzimanja sredstva ovisnosti. Da bi se čovjek izliječio, potrebno je promijeniti se iznutra. Potrebna je korjenita promjena. Potrebno je promijeniti svoje stavove, gledišta, promijeniti sebe. Vjera mi

je pomogla u tome i zahvalan sam i Gospi i Isusu. Oni su mi otvorili oči i pokazali mi pravi put. Naravno da te promjene nisu došle sad i odmah, ali su išle stalno naprijed. Kada se prvo kretao nizbrdo, onda se zaustavio, a onda je krenuo uzbrdo. Ja sam svakim danom postajao sve jači i jači.

Zajednica je čudo. Zašto? Zato što mi je dala tri godine da izliječim samoga sebe. Dobio sam u ovome svijetu tri godine samo za sebe. Te sam tri godine iskoristio da prodrem u sebe, da pronađem ono dijete u sebi, da budemo ono što jesam, a ne ono što svijet od mene zahtijeva. Kopao sam, kopao po sebi, tražio, tražio i pronašao sebe. Pronašao sam zapravo svoj mir i pronašao sam svoju nutarnju sreću. Mislim da ovo stanje u kojem se sada nalazim ne bih mijenjao za sva blaga ovoga svijeta. Sreću svi mi tražimo negdje vani. Sreća je u nama, samo treba kopati i tražiti. Ja sam to uspio i neizmjereno sam zahvalan dragom Bogu na tome.

Perspektive za budućnost

Isto bih tako rekao da sam se kroz zajednicu uspio educirati. Dosta sam čitao o bolestima ovisnosti i tijekom boravka u zajednici nekako sam odlučio nastaviti svoj život u borbi protiv bolesti ovisnosti i dati svoj doprinos, kad završim program, da pomognem ljudima koji su bolesni od ovisnosti. I to je jedan dar koji sam dobio od zajednice. Osim tog čuda preobraćenja koje mi se dogodilo, dogodilo mi se i čudo s obitelji. Obitelj me je pratila kroz zajednicu i vratila mi se. Sve što sam mogao zamisliti, dogodilo mi se. Da sam pravio popis stvari koje bih želio da mi se dogode u ove tri godine zajednice, ne bih se usudio napisati sve to pozitivno i dobro što mi se dogodilo. Jednostavno, Bog mi je dao drugu priliku i ja sam je iskoristio.

Nakon svršetka programa ostao sam volontirati u zajednici. Zahvalan sam upravi Majčina sela i zajednici što su me primili da pomažem, da radim taj posao s ovisnicima. Osjećam to kao svoj životni poziv. Zahvalio bih i našem Gospodinu Isusu Kristu, istinskom liječniku, jedinom pravom liječniku, istinskom Bogu koji mi je pomogao na tom putu jer bez njega na bih uspio. Zahvaljujem momcima koji su me pratili na putu, voditeljima zajednice „Milosrdni Otac“ fra Svetozaru i fra Draganu i, naravno, svojoj obitelji. Na kraju bih još dao poruku vama koji me slušate. Iz mog ste života mogli zaključiti jednu stvar: današnji vam svijet nudi na dlanu sve materijalno, uzmi sad i odmah. Međutim, možeš imati sva blaga ovoga svijeta, ali nemaš li sebe, nemaš ništa. Tražite, kopajte po sebi, pronađite sebe, živite uz Boga i imat ćete sve. Hvala.

Foto Dani

Ivan Dragičević – Mladifest 2014. (1/10)

Hvaljen Isus i Marija. Dragi prijatelji, dragi mladi, dragi svećenici, prijatelji u Kristu. Na početku ovoga susreta želim vas sve od srca pozdraviti. Radost mi je danas biti s vama i s vama podijeliti ono najvažnije, najvažnije poruke na koje nas Majka zove kroz ove 33 godine, 33 godine milosti. Došli smo ovamo umorni, umorni od ovoga svijeta, od tempa života koji je današnji svijet nametnuo, posebno svima nama mladima. Došli smo ovamo duhovno se ojačati, duhovno se obnoviti i ponovno poći na put, ponovno poći na put za Gospodinom. Njega staviti na prvo mjesto i hoditi. Evo, došli smo ovamo na izvor jer Isus kaže: Dođite k meni svi vi umorni i opterećeni i ja ću vas odmoriti. Ja ću vam dati snagu.

I uistinu, ovamo smo došli na izvor. Došli smo Majci, došli smo joj predati svoje potrebe, svoje želje, svoje obitelji, svoje poteškoće s kojima se susrećemo svaki dan. Došli smo k njoj da joj kažemo: Majko, moli za nas i zagovaraj kod svoga Sina za sve nas.

Da, Majka moli za sve nas. Ona nas nosi u svome srcu i ona nas je stavila u svoje srce. Zato nikad nismo sami. Ona je s nama. Ona nas prati na ovom putu. Gospa je rekla na početku ukazanja: „Ja sam Kraljica Mira. Dolazim, draga djeco, jer me šalje moj Sin da vam pomognem. Dragi djeco, mir, mir, mir, samo mir. Mir neka zavlada svijetom. Dragi djeco, mir mora zavladata između čovjeka i Boga i između ljudi. Dragi djeco, ovaj svijet i čovječanstvo nalaze se u jednoj velikoj opasnosti i prijeti mu da sam sebe uništi.“ Ovo su bile prve riječi, prve poruke koje nam Gospa govori, koje nam prenosi. Ona dolazi k nama od Kralja Mira. Šalje je njezin Sin da nas povede ka miru, ka svome Sinu, a samo je Isus naš jedini i pravi mir. Gospa nije ništa novo rekla kroz ove godine. Mi sve znamo iz Svetoga pisma, iz crkvene tradicije. I tako, kad čujemo za mir, obraćenje, post, ljubav, praštanje, odmah prepoznavamo Sveto pismo. Kad čujemo: moliti krunicu, ići na svetu Misu, ispovijedati se, čitati Sveto pismo, klanjati se, onda prepoznavamo crkvenu tradiciju.

Foto Dani

Ljubav prema Gospi

Fra Slavko Barbarić neizmjerljivo je volio Gospu. Navodim i jedan osoban primjer koji to potvrđuje. Kad smo se 1996. jedne večeri oko 21 sat vratili iz Gospina svetišta Vepric, gdje je fra Slavko propovijedao, nešto smo uzeli za večeru, zatim bili malo s fratrima, a onda je fra Slavko ustao. Ustao sam i ja i krenuo za njim. Umjesto da pođe prema kući u kojoj je spavao, on odlazi prema svome autu. Pitam ga kamo će, a on mi odgovora: „Danas nisam bio ni na jednom brdu, a ti ajde spat. Kasno je.“ I krenuo sam prema kući u kojoj sam imao sobu, ali mi je pred njom kroz glavu prostrujala misao: „Ako fra Slavko može, zašto ti ne možeš?“ Potrčao sam i stigao ga kad je okrenuo automobil i upravo se uputio prema glavnome putu. „Kamo ćeš?“ upita me. „Idem i ja s tobom!“ odgovorim mu. U sebi sam osjećao da mu je bio drag moj potez. Znam da mi takvo što nikada ne bi sugerirao, ali je volio vidjeti da netko ima volje za nešto što mu nije zapovjedbene uraditi, da je raspoložen za molitvu i rad i da se želi angažirati.

Bura je puhala onako kako običava puhati u Hercegovini. S okolnih je snijegom pokrivenih planina donosila hladnoću od koje se teško moglo potpuno zaštititi. Krenuli smo prema Bijakovcima, na Brdo ukazanja. U automobilu smo razmijenili tek pokoju riječ. Kad smo izišli iz auta i krenuli uz brdo, fra Slavko je navukao kapuljaču na glavu i prekinuo razgovor. Osjetio sam da je počeo moliti. I ja sam se pokušao usredotočiti na molitvu iako zbog hladnoće to nije bilo baš jednostavno.

Tad sam osjetio što znači imati ljubavi prema nekome. Kolika motiviranost i žrtva stoje iza toga!? Ni kasni sati, ni bura, ni umor, ništa fra Slavka nije moglo zaustaviti da ode na Podbrdo. Ljubav prema Gospi bila je snažnija od svega.

Promjenjivo i nepromjenjivo

Molimo Boga da nam udijeli tu milost da ohrabreni i ojačani Duhom Svetim koračamo kroz život i donosimo odluke u skladu s Božjim zakonima

Veronika Vasilj

“Bože daj mi hrabrosti da promijenim ono što mogu promijeniti, daj mi snage da prihvatim ono što se ne može promijeniti, a najviše od svega, daj mi mudrosti da razlikujem prvo od drugoga.”

Često dođemo do zaključka da je život crtež koji ne možemo izbrisati gumicom. Svakodnevno činimo niz pogriješaka. Bez obzira na to jesu li one bezazlene ili ozbiljnije, čovjek se prije ili kasnije pokaje zbog njih. Pokajanjem nastojimo popraviti situaciju, promijeniti i ispraviti stvari. Prirodno je da čovjek ulazi u nešto novo, nešto mijenja i započinje nov korak. To ima i jako psihološko opravdanje jer nas upravo ciljevi koje si postavljamo motiviraju da radimo, stvaramo, proizvodimo i mijenjamo. Nekada kada pustimo da vrijeme jednostavno teče, nemamo osjećaj koliko smo uradili i koliko smo bili učinkoviti. Što je to što možemo mijenjati? Sebe, svoje doživljaje, stavove... Kako? Razvijanjem hrabrosti! Čovjek mora biti dovoljno velik da prizna pogriješke, dovoljno pametan da od

njih ima koristi i dovoljno jak da ih ispravi. Ali nemaju svi ljudi toliko hrabrosti da promijene ono što mogu promijeniti. Mnogi smatraju da je lakše i bolje na trenutak zažmiriti. Stoga moramo moliti Boga da nam pruži dovoljno hrabrosti i snage da promijenimo ono što možemo promijeniti u svome životu. Istina je da postoje stvari koje ne možemo promijeniti, koje moramo prihvatiti onakvima kakve zaista jesu. Upravo one stvari koje ne možemo mijenjati najdublje diraju naš život. Stoga je u životu jako važno prihvatiti činjenicu da te stvari doista ne možemo promijeniti. Iako to svi znamo, duboko smo uvjereni da smo ipak mi ti koji će uspjeti napraviti promjenu. No to je velika zabluda. Kada prihvatimo tu činjenicu, na njoj možemo uštedjeti ne samo jedan dan, mjesec ili godinu nego neki na tome mogu uštedjeti cijeli život svojih uzaludnih pokušaja i osloboditi se mnogih razočaranja. Ne možemo mijenjati svoje mjesto i vrijeme rođenja, izbor svojih roditelja, braće, sestara i rodbine, zatim ne možemo mijenjati svoja iskustva, svoju prošlost; i ono što možda većina ljudi najteže prihvaća jest da ne možemo mijenjati druge ljude. Jedna od stva-

ri koju bismo svi željeli promijeniti jesu ljudi oko nas. To se prije svega odnosi na našu obitelj i prijatelje. Kakvi god bili, oni su takvi kakvi jesu i tu se ne može ništa. Što će drugi reći o nama, velika je briga mnogih ljudi i ono na što sami ne možemo utjecati. Zbog toga mnogi ne spavaju jer razmišljaju što su učinili u odnosu prema drugima, a što su mogli učiniti. Tudi uspjesi i neuspjesi jedina su od stvari koje prvo pokušavamo promijeniti na bliskim nam osobama. Moramo biti svjesni da smo svi mi gospodari samo svojih života koliku god odgovornost imali i prema drugim ljudima. Kada stvari koje ne možete promijeniti pustite da budu onakve kakve jesu, prepoznat ćete u njima nevidljiv smisao. One su tu da vam otvore oči da bolje sagledate svoj i međusoban život. Stvari koje ne možete mijenjati tu su kao prekretnica koja vas tjera gledati drukčije. One su tu da shvatite kolika je vrijednost ljudi i stvari upravo onakvih kakve jesu. Zaista je bitno naučiti razliku između stvari koje možemo i ne možemo mijenjati. Molimo Boga da nam udijeli tu milost da ohrabreni i ojačani Duhom Svetim koračamo kroz život i donosimo odluke u skladu s Božjim zakonima.

Križevo u 80-oj obljetnici gradnje križa u Međugorju

Začetci slavljenja blagdana Križeva vode nas u doba cara Konstantina koji je godine 335. svečano otvorio dvije bazilike – jednu na Kalvariji, a drugu nad Kristovim grobom – i narodu Božjem pokazivao ostatke svetoga križa

Propovijed o. Frana Dušaja

Dok kao vjernici slavimo Križevo u 80-oj obljetnici gradnje ovoga međugorskog križa, istodobno slavimo i Krista. Slavimo velikanu, one koji sagradiše ovaj križ, jer su imali snažan duh proroka i veliku vjeru patrijarha.

Križ na vrhu ovoga brda nije podignut samo kao zavjetni čin u vrijeme nevolja i gladi. Međugorski križ ima za nas, i za sav narod Božji, dublje značenje, a to je proročki navještaj spasenja. Gospodin Isus u Matejevu evanđelju kaže svojim apostolima: „Po njihovim ćete ih plodovima prepoznati.“ (Mt 7, 16)

Božji gromobran

Braće i sestre, u ovih 80 godina zaista je mnogima došlo spasenje, preko ovoga križa i svega što se kroz ovo vrijeme događalo. I to su plodovi o kojima Isus govori.

Pređci postavite na vrh brda križ – Božji gromobran. Zato su i Međugorje i svi oni koji ovamo dolaze pod velikom Božjom zaštitom. Mnogi se ovdje osjećaju dobro, čak i bolje nego kod kuće. Mnogi bi se i preselili ovamo. Međugorje me podsjeća na brdo Tabor. Tu su apostoli Petar, Jakov i Ivan zamolili Isusa da ostanu jer im je bilo lijepo. Međutim, Isus ih ne ostavlja na Taboru, gdje im je lijepo, nego ih šalje nazad, odakle su i došli, da bi izvršili misiju u svojoj svakodnevici. Dakle, dragi župljani, vrlo je važno vaše svjedočenje pred hodočasnicima: vi ostajete, oni odlaze. Vaša dobra djela i vaša ljubav pomažu da se ti hodočasnici mogu vratiti svojoj svakodnevici, svojim kućama – osnaženi, mirni i sretni, sigurniji i bolji. Zato, budite i vi hodočasnicima, s međugorskim križem, Božji gromobran.

Mačeve prekovati u plugove

I dok su neki sumnjali u Međugorje i nadali se njegovu kratku trajanju i kraju, Gospodin je ovim križem otvorio put Međugorju,

kao što je Mojsiju i izraelskom narodu otvorio prolaz kroz Crveno more – zaštitio ih od morskih valova, a vas od neprijatelja, vojske i zlih protivnika. Tada u Crvenome moru nestadoše neprijatelji. Gospodin ih poklopi valovima.

One koji su htjeli srušiti Međugorje, da ovo mjesto i ovaj narod nestanu, Gospa zaustavlja apsolutnom ljubavlju i majčinskim strpljenjem, i kroz ovo „Crveno more“, kroz Međugorje, prolazi čovječanstvo zaštićeno ovim križem – Božjom zaštitom.

Kao što Izaijino viđenje kaže: „Bog će mačeve prekovati u plugove, a koplja u srpove. Ne će više narod dizat mača protiv naroda niti se više učiti ratovanju“ (Iz 2, 4), tako i u Međugorju nestadoše puške i tenkovi, nestade neprijateljske vojske, a ljudi sada dolaze s molitvenicama i kronicama u ruci.

Raspeti – Uskrslji

Osvrnimo se i na činjenicu kako su kršćani u prošlosti izražavali svoju pobožnost prema otajstvu križa. Oni su svoju pobožnost očitovali u molitvama križnoga puta i u razmišljanju o Gospodinovoj mucu. To je pravo i spasonosno, i dobro je da od toga ne odustanemo ni ubuduće, ali ipak moramo napraviti korak naprijed.

Raspeti, u kojega upiremo pogled, u stvari više ne postoji kao takav. To je bio samo trenutak Kristova života koji je završio smrću. On sada postoji kao *Raspeti*, kao *Uskrslji*. Sveti ga Pavao naziva: „Onaj koji je ušao u slavu Očevu.“ Ipak je Isus još uvijek među nama i razapet, i u tome je pravo otajstvo.

Raspeti, u kojega upiremo pogled, u stvari više ne postoji kao takav. To je bio samo trenutak Kristova života koji je završio smrću. On sada postoji kao *Raspeti*, kao *Uskrslji*. Sveti ga Pavao naziva: „Onaj koji je ušao u slavu Očevu.“ Ipak je Isus još uvijek među nama i razapet, i u tome je pravo otajstvo.

Gdje je danas Raspeti?

Braće i sestre, moramo biti budni i znati tko je On i gdje je On da bismo mogli otići plakati pred njim. Njegovi udovi koji trpe, njegovi siromasi, uvrijeđeni, napušteni i potlačeni danas su živući raspeti Isus. On je u tamnici, u grobovima, u zatvorima... i vrijeđaju ga pod optužbom. Ukratko, u svima je nama, u mučenicima, s onima je koji trpe, a trpi i On, kažu djela Ivanova.

Isus i njegova Crkva, glava i tijelo, nerazdvojivi su. Ako je glava već uskrsla u slavi Očevoj, tijelo je još na križu. To tijelo na križu je, prije svega, Crkva, i to čitava Crkva koja u svome tijelu nadopunjuje što nedostaje „Kristovim mukama“ (usp. Kol 1, 24). Ali i u tom tijelu ima udova koji boluju više nego drugi. Neka se svatko podsjeti svojih iskustava, na ono što je slušao i vidio, i sluša i vidi svakim danom.

Kakav će oblik imati naša pobožnost prema križu nakon što smo ovo shvatili? U spisima svetoga Augustina ima jedno mjesto gdje on, Augustin, zamišlja razgovor između Isusa i kršćanina. Taj bi kršćanin mogao biti i svatko od nas tko ima veliku pobožnost prema Kristu: poštuje ga, uzvisuje, kiti njegov oltar, ali se ne osvrće na braću i sestre oko sebe, za njih ništa ne čini, čak je i uzrok njihovom trpljenju. Isus takvomu kaže: „Što radiš? Želiš mi poljubiti glavu, a ne opažaš da mi gaziš noge cipelama na kojima su čavli.“

Vrijeme je da se, braće i sestre, usmjerimo na pravo štovanje križa, a to znači ljubav prema siromasima, osamljenima, bolesnicima i patnicima. Naravno, oni najbolji među kršćanima to već znaju i čine. A mi?

Da bi opravdao čin izlivanja mirisa nad njim, Isus je jednoga dana rekao: „Siromaha ćete uvijek imati sa sobom.“ (Mt 26, 11) To nije rekao da bi nas potaknuo da ne marimo za njih („bilo ih je i uvijek će ih biti“), nego da se za njih zauzimamo nakon njegove smrti, kao za njega sama, da nad njima izlijevamo onaj skupocjen miris ljubavi koji ne možemo izlijevati na njegovu glavu. Taj drukčiji tip raspetoga imamo, možda, odmah uza se, u istoj kući, ali to ne zapažamo.

Braće i sestre, križ se sastoji od vertikale i horizontale. Isus je učvrstio, jednom zauvijek, vertikalnu i horizontalnu vezu. Preko vertikale križa Isus nas povezuje s Bogom, a preko horizontale križa povezuje nas s ljudima, drugim stvorenjima i prirodom.

Međugorski križ spaja vjere, konfesije, nacije, kontinente... Ovaj križ povezuje zdrave, bolesne, tužne i izgubljene, ostavljene i osamljene, gladne, obespravljene i prognane, grijehom opterećene, ali isto tako i radosne ljude, zdrave i uspješne ljude, mlade i stare...

To je ubog susjed, bolestan ukućanin, osamljena starija osoba, težak invalid, potištenik... A Isus od nas traži da takvima činimo ono što je činila Veronika na Kalvariji: da se primaknemo, da obrišemo krv, znoj, da budemo blizu i svjedočimo svoju ljubav. Mi želimo biti u zajedništvu s raspetim i uskrslim Isusom koji živi u slavi Očevoj i s njegovim bolnim tijelom, Crkvom, koje je još ovdje na zemlji. Prigrlimo s vjerom oboje!

Vertikala i horizontala

Braće i sestre, križ se sastoji od vertikale i horizontale. Isus je učvrstio, jednom zauvijek, vertikalnu i horizontalnu vezu. Preko vertikale križa Isus nas povezuje s Bogom, a preko horizontale križa povezuje nas s ljudima, drugim stvorenjima i prirodom.

Međugorski križ spaja vjere, konfesije, nacije, kontinente... Ovaj križ povezuje zdrave, bolesne, tužne i izgubljene, ostavljene i osamljene, gladne, obespravljene i prognane, grijehom opterećene, ali isto tako i radosne ljude, zdrave i uspješne ljude, mlade i stare...

Suočio sam se s križem i prihvatio ga

Braće i sestre, svjedočit ću vam što mi se dogodilo za 15. obljetnicu Gospinih ukazanja u Međugorju.

Našao sam se u bolesničkom krevetu nakon operacije tumora u vratnoj kralježnici – gotovo paraliziran. I dok sam u svom duhu i svojoj duši čestitao Gospi 15. obljetnicu, molio sam: „Gospe moja, ti si stajala pod križem na Kalvariji. Pomozi mi da nosim križ i da se ne ljutim na Gospodina što sam nepokretan.“

Teološki sam do tada znao značenje križa, ali tada sam se prvi put susreo s križem. U stvari, Gospodin me pohodio svojim križem. I tada počinje nov život, rađa se prava

vjera. A s vjerom križ nije težak, nije teret, nego nagrada. I smatram da me tada, očito je, Gospodin nagradio na poseban način. Suočio sam se s križem i prihvatio ga.

Brdo križa ili brdo para?

Još sam nešto shvatio: pod križem je malo brdo. Podbrdo je mjesto Majke koja stoji pod križem. I zato doći u Međugorje znači biti privilegirani. Hodočasnici koji dolaze ovamo je osnažen da može hrabro stajati pod križem svoga života. No ima i onih koji ne vide križ i brdo podno križa. Vide samo brdo para! A znamo da su mudraci – tri kralja – ostavili svoje darove u betlehemske špilji, kamo ih je zvijezda predvodila, a ne u jeruzalemskom hramu. Dakle, Bog ih je uputio i vodio kamo će nositi svoje darove.

Hodočasnici znaju zašto ovdje daju i darivaju. Oni su ovdje upoznali ljubav Božju i zato daju od srca. I ja vam iskreno kažem da kada sam ponovo prohodao, u znak zahvalnosti ovdje sam u Međugorju poželio ostaviti i novac i zadnji atom svoje snage.

U ovom ćeš znaku pobijediti!

I na kraju, poštovani župljani, dragi vjernici, vaši su preci za vas unaprijed mislili i Bogu sve dali unaprijed. Sjetite se koju su grješku pravili Izraelci nakon babilonskog ropstva došavši u obećanu zemlju: postali su okorjela srca i tvrde šije... Zato, dragi vjernici, braće i sestre, dok slavimo blagdan Križeva u 80-oj godišnjici gradnje križa u Međugorju, sjetimo se zavjeta svojih predaka. Slušajmo svoje duhovne pastire, svoju Crkvu, činimo dobro i radujmo se kraljevstvu Božjem u nebesima.

I ne zaboravimo križ koji se ukazao Konstantinu u nebesima, na kojem je pisalo: *In hoc signo vinces!* U ovom ćeš znaku pobijediti!

Foto: Bani

Svjetlo svijeta

„Tko veli da je u svjetlosti, a mrzi brata svojega, u tami je sve do sada. Tko ljubi brata svojega, u svjetlosti ostaje i sablazni u njemu nema. A tko mrzi brata svojega, u tami je, u tami hodi i ne zna kamo ide jer mu tama zaslijepi oči.“ (1 Iv 1, 9-11)

fra Marinko Šakota

Postoje li trenutci tame u tvome životu? Trenutci kada ne vidiš svjetla, trenutci nejasnoća? Susrećeš li sa zamkama? Zamke su uvijek prerusene. Primjećuješ li ih? Nailaziš li na kušnje, na nešto što te želi zarobiti i što ti kao zmijsa Adamu i Evi šapće: „Uzmi, uzmi, uzmi...“

što ti šapće i uvjerava te da moraš probati i imati, imati... I tako strah, a preko njega tama, ulazi u tvoje srce: strah pred budućnošću, strah da te drugi ne vole, da ne izgubiš nekoga dragoga ili nešto. Strah te vodi u tamu.

Tama oko nas

Stavljen si pred mnoge ispите. Tvoja vjera i povjerenje u Boga svakodnevno su na ispitu.

Svakodnevno je na ispitu tvoje povjerenje u roditelje, u prijatelje, u tvoju djecu. Svakodnevno je na ispitu tvoja ljubav.

Osjetiš li tamu u sebi u obliku negativnih misli, u obliku negativnih osjećaja prema nekome? Kad se takvo što pojavi u tebi, što tada činiš? Dopuštaš li da takve negativne misli i osjećaji ostaju u tebi duže vrijeme? Dopuštaš li da te pobijede? Što činiš kada primijetiš negativno u drugima? Kada primijetiš da

je drugi slab? Osuđuješ li drugoga? Shvaćaš li da preko negativnih misli i osjećaja, pogotovo osuda drugih, tama ulazi u tvoju nutrinu? Mnogo je kradljivaca koji ti ukradu vrijeme, vrijeme za molitvu, za Boga, za Misu, za obitelj... Primjećuješ li te kradljivce?

Tama je oko nas. Tama može biti i u nama i u drugima. Tama je kada ti se pojavi misao da ne možeš, da nisi sposoban, da ne vrijediš, da ne ćeš uspjeti, da nema nade... To je vrijeme tame i to se može pojaviti u tebi i u drugima, ali, dragi prijatelju, nikakva tama – ni ona kad se pojavi misao o smrti – nije jača od svjetla.

Dodi k svjetlu

Isus kaže: „Ja sam svjetlost svijeta.“

Svjetlo se širi. Isusova se ljubav širi preko mene i tebe. Primi plamen svijeće, neka taj plamen probudi ljubav u tvome srcu, neka obasja tvoju nutrinu, neka unese svjetlo u tvoje srce, neka te osvježi, tebe i tvoju odluku da slijediš Krista. I ne drži to svjetlo za sebe, nego ga predaj drugima. Nosite svjetlo, nosite Isusa! Primi to svjetlo, u njemu primi Isusa, svjetlost svijeta. Isus ti kaže: „Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, ne će hoditi u tami, nego će imati svjetlost života.“ (Iv 8, 12)

Kad se strah pojavi u tebi, Isus ti kaže:

Dodi k meni, k svjetlu, i čuj moje riječi: Ne boj se! Kad si u tami, dođi k meni, ja ću ti obasjati i pokazati put. Kad si pred zidom ili na nekom raskrižju i nejasno ti je kamo i kako dalje, dođi k meni, k svjetlu. Kada ne znaš razlikovati što je dobro, a što zlo, dođi k meni, k svjetlu. Kada misliš negativno o nekome i kada te misli uvjeravaju da ga ne pozdraviš, da ne pričaš s njim, da ga mrziš, da pričaš negativno o njemu, da mu ne oprostiš, dođi k meni, k svjetlu. Kada se u tebi pojavi misao da ne možeš, da si nesposoban, da se ne možeš podići iz poraza, iz neuspjeha, dođi k meni, k svjetlu. Kada se u tebi pojavi misao da se ne isplati činiti dobro, da to što činiš drugi ne cijene, da te drugi ne vole, da ti ne zahvaljuju – i tada dođi k meni, k svjetlu.

Ti si svjetlo svijeta

Sjeti se da Isus ne govori samo o sebi da je svjetlo, nego da i tebi poručuje: Vi ste svjetlo svijeta! Ti si svjetlo drugima. Naša draga Majka, Kraljica Mira, kaže nam: „Draga djeco, u svom životu svi ste iskusili svjetlo i tamu. Bog svakom čovjeku daje da spozna dobro i zlo. Ja vas pozivam na svjetlo koje trebate nositi svim ljudima koji su u tami. Iz dana u dan u vašu kuću dolaze ljudi koji su u tami. Dajte im, draga djeco, svjetlo! Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu!“ (14. ožujka 1985.) Nadalje, Kraljica nam Mira kaže: „Želim da svi budete svjetlo svima i da u svjetlu svjedočite. Dragi djeco, niste pozvani na tamu, nego ste pozvani na svjetlo. Zato budite svjetlo svojim životom.“ (5. lipnja 1986.)

Dragi prijatelju, kada drugi ne žele ništa poduzimati, kada se ne žele aktivirati za dobro, dođi k Isusu i čuj njegove riječi: Ti si svjetlo svijeta! Kada drugi krenu pogrješnim putovima i tebe zovu da ih slijediš, sjeti se Isusovih riječi: Ti si svjetlo svijeta! Kada vidiš da tvoj prijatelj ide lošim putem, da je pao, dođi će ti misao: A što se to mene tiče? Tada se sjeti Isusovih riječi: Ti si svjetlo svijeta!

Sada, Gospodine, idem iz tvoga svjetla, iz tvoje snage, u svoju svakidašnjicu. Želim izvršavati što ti nalažeš – s radošću. Želim nositi što mi ti dosuđiš – s radošću. Želim te slijediti kamo god me pozoveš – s radošću. Obasjaj me zato svojom svjetlošću. Sačuvaj u meni svoju radost.

Gledaj, tvoja majka!

Zbog velikog zanimanja čitatelja i međugorskih hodočasnika, u ovoj ćemo rubrici u nastavcima objavljivati kateheze koje je fra Ante Vučković držao na 25. festivalu mladih u Međugorju u kolovozu 2014. Fra Ante je svećenik Franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja. Predaje na Katoličkomu bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Splitu i na Odsjeku za filozofiju Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Splitu. Autor je knjiga i tekstova s područja kršćanske duhovnosti, ali i vrstan propovjednik i voditelj duhovne obnove.

fra Ante Vučković

Moto 25. Mladifesta, *Evo ti Majke*, uzet je iz Ivanova evanđelja i vodi nas na jedno vrlo posebno mjesto, na Golgotu, u jedan vrlo neobičan trenutak. Na Golgoti je u to vrijeme veoma bučno. Čuju se krikovi, udarci čekića, psovke. U zraku se osjeća velika patnja, ali događa se i jedan mali, mogli bismo reći lirski trenutak, kratak trenutak ljudske blizine usred mora nasilja. Ivan ga opisuje ovako: „Uz križ su Isusov stajale majka njegova, zatim sestra njegove majke, Marija Kleofina, i Marija Magdalena. Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika kojega je ljubio, reče majci: 'Ženo! Evo ti sina!' Zatim reče učeniku: 'Evo ti majke!' I od toga časa uze je učenik k sebi.“ (Iv 19, 25-27) To je taj posebni trenutak u koji smo mi sami pozvani ući. Osluškiat ćemo što to nama znači i što na Golgoti u tom posebnom trenutku možemo otkriti za sebe.

Gledaj!

Najprije opažamo da ispod križa Isusova stoji tri žene i učenik kojega je Isus ljubio. Ivan kaže da se Isus najprije obraća majci i kaže joj: „Majko, gledaj, tvoj sin!“ Tako bi otprilike trebalo prevesti riječi koje smo čuli u prijevodu „Evo ti sina“, koji zvuči jako dobro, ali možda ne pogađa izravno pravi smisao. Manje lijep, ali izravniji prijevod glasi: „Majko, gledaj! Tvoj sin!“ Nakon toga Isus kaže učeniku: „Gledaj, tvoja majka!“ Opažamo da Isus u zadnjim trenucima svoga života – a izložen je oštroj tjelesnoj boli, nutarnjoj duševnoj patnji i društvenoj odbačenosti – ne misli na sebe, da se ne bavi sobom niti skrbi o sebi ili svojoj sudbini. Skrbi za majku i za učenika kojega je ljubio. Njih dvoje su uz Isusov križ, ali nisu sami. Ima i drugih. Tu su i neke druge žene i neki drugi ljudi. Najviše je njegovih neprijatelja. Oni mu se podruguju i podsmjehuju.

Majka i učenik su izdvojeni. Odvojeni su jer su blizu križu i Raspetome, ali i po tome što su blizu jedno drugome, ali nepovezani. Ne vide jedno drugo. Oboje gledaju u Isusa. Isus s križa vidi drukčije. Vidi ono što oni ne vide i želi ih povezati. Želi da dođu blizu jedno drugomu, da otvore oči i vide drugoga onako kako ga on vidi. On s križa ne poklanja majku učeniku koga je ljubio i obratno, učenika majci. Riječ je o njemu važnim, značajnim osobama. Osobe se ne poklanjaju. Mi možemo sebe pokloniti drugomu, ali ne možemo pokloniti nekoga trećeg nekome drugomu. Čovjek može pokloniti sebe, ali ne smije poklanjati drugoga. Nema pravo na to. Isus čini nešto puno dublje i puno važnije od poklanjanja majke učeniku i učenika majci. Poklon uvijek ostaje izvana. Isus zahvaća u dubinu njihovih života i njihova ne/odnosa. Otvara im oči i poziva ih: „Gledaj, tvoj sin! Gledaj, tvoja majka!“ I njih dvoje, učenik i majka, pristaju na Isusov pogled. Ono što ih on uči sada odjednom postaje način kako oni vide jedni druge.

Na Golgoti je Isusova majka, Gospa, naučila gledati druge onako kako ih Isus vidi. Ona doista zna da je njegova volja za nju ostala nepromijenjena. Do dana današnjeg ona čuje: „Gledaj, tvoj sin! Gledaj, tvoja kći!“

Ući u kožu učenika kojega je Isus ljubio

To važi za svakoga od nas. Gdje smo mi? Mi smo zakoračili prema Golgoti, ali fizički smo negdje drugdje, duhom možda još nismo stigli, možda bismo htjeli biti negdje drugdje. Način na koji stojimo na ovom mjestu nije nam nevažan. Možda nam je ovo poziv da otvorimo oči za mjesto gdje jesmo, za ljude s kojima smo sada zajedno. Možda i za nas važi riječ: „Gledaj, tvoja majka!“ Možda je ovaj opis koji Ivan stalno u svojem evanđelju ponavlja, „učenik kojega je Isus ljubio“ opis nas samih.

Ovu formulu kojom Ivan u svom evanđelju opisuje samoga sebe naći ćemo na neko-

liko mjestu u evanđelju. Kad su učenici bili za večerom i zbunjeni oko toga tko će izdati Isusa, Ivan kaže za „učenika kojega je Isus ljubio“ da je naslonio glavu na njegovo rame. To isto sada ponavlja ovdje ispod križa. Tu će istu formulu upotrijebiti kada bude pričao kako će Marija Magdalena na uskršno jutro trčati Petru i „učeniku kojega je Isus ljubio“ i poslužiti će se njome opet na koncu evanđelja.

Opažamo da Ivan sebe ne naziva svojim imenom, nego opisuje samoga sebe kao „učenika kojega je Isus ljubio“. Ivan tako shvaća samoga sebe. To mu je najvažnije u odnosu s Isusom. Njemu nema ničega važnijeg. Čak mu je i vlastito ime nevažno. Sebe shvaća kao čovjeka kojega je obilježila Isusova ljubav. To mu je važnije od ičega drugoga. Mi znamo da je i nama u životu najvažnija nečija ljubav. Ljubav nekog značajnoga u našem je životu određujuća. Ako smo sretni, onda je to određujuća ljubav. Ako te voli

Osobe se ne poklanjaju. Mi možemo sebe pokloniti drugom, ali ne možemo pokloniti nekoga trećeg nekome drugome. Čovjek može pokloniti sebe, ali ne smije poklanjati drugoga. Nema pravo na to. Isus čini nešto puno dublje i puno važnije od poklanjanja majke učeniku i učenika majci.

otac, majka, djevojka, mladić, muž, žena, prijatelj, bilo tko, određeni smo tom ljubavlju. Prožeti! Usmjereni prema životu i dobru! Ali ljubav može biti određujuća i u negativnu smislu. Možemo shvaćati sebe kao, recimo, sina kojega je majka ostavila, kao kćer koju otac ne ljubi ili tomu slično. Zbog ovoga slutimo kako Ivan doista dodiruje živac ljudskoga života kada za sebe kaže da je „učenik kojega je Isus ljubio“.

Tumači Svetog pisma kažu da ima još jedan, daleko važniji razlog zašto se Ivan služi ovom formulom. Oni smatraju da je Ivan htio da svatko tko čita njegovo evanđelje dobije dopusnicu kojom smije ući u kožu učenika kojega je Isus ljubio. Misle da upravo ta formula omogućuje čitatelju da uđe u isti odnos s Isusom. Ivan je tako izrazio vrlo važnu istinu o odnosu s Isusom. Nije govorio teorijski. Nije smišljao tko bi Isus bio i kako bi se s njim moglo ući u odnos. Govorio je iz dubokog i osobnog iskustva. On je bio onaj koga je Isus ljubio. I podario nam je mogućnost da i mi smijemo ući u isti odnos s Gospodinom. Ivan to možda ni sam nije znao. On je to naučio slušajući Učitelja. Učitelj je učinio isto prije njega i radi njega. Isus kaže zašto je došao na svijet kako bismo mi s njim, preko njega, kroz njega mogli ući u isti odnos u kojem on stoji s Ocem nebeskim. Ivan je to slušao i naučio od njega i onda je u svom evanđelju učinio isto: otvorio je svakomu tko čita njegovo evanđelje mogućnost da se obuču u ulogu učenika kojega je Isus ljubio.

S ovim smo sada puno bliži naslovu Festivala. Ako je to tako, onda naslov Festivala glasi tebi i meni: „Gledaj, tvoja majka!“ Sa istim pravom s kojim je to čuo Ivan na Golgoti, smijemo i mi čuti Isusove riječi. Zato možda na početku Festivala nije nevažno čuti pitanje koje dopire do nas iz ovog kratkog Ivanovog teksta: Mogu li se ja naći u Ivanovoj koži i za sebe reći da sam učenik kojega je Isus ljubio? Ako to mogu reći, onda mogu ispričati i svoju priču kad sam ja otkrio da me Isus ljubi kao svoga učenika. Ako ne mogu, bilo bi dobro upitati se zašto mislim da me ne ljubi? Zar mislim da mi nisam zanimljiv ili, možda još gore, da nisam dostojan njegove ljubavi? Bilo bi važno znati gdje smo. Ovo nije ispit u kojem moram dati ispravan odgovor. Ovo je za nas susret s važnim pitanjem i otkrićem gdje smo u odnosu prema Raspetome i u odnosu prema ženi za koju nam Isus u ovom trenutku kaže: „Gledaj, tvoja majka!“

Odgovori su nam važni. Imat ćemo vremena izbistriti ih, doći bliže onome što nam je pojedinačno važno. Imat ćemo vremena za susrete s Isusovom i našom majkom,

s Raspetim, s drugim ljudima i svaki nam susret može biti dobra prigoda da za sebe otkrijemo Isusovu riječ na Golgoti: „Gledaj, tvoja majka!“ Imat ćemo prigodu otkriti i to da nam Crkva – jer Crkva Ivanovo evanđelje smatra svojim tekstom – da nam Crkva kaže: smiješ ući u Ivanovu formulu i sebe vidjeti kao učenika, kao učenicu koju Isus ljubi i smiješ iz toga graditi svoj život.

Sličan i različit

Isus kaže da nam je došao objaviti Oca. Novi nam zavjet kaže da je on vidljiv lik nevidljivoga Boga. Došao je objaviti Oca na najbliži mogući način. Nije došao različit od nas. Došao je nama u svemu jednak. Jedan je od nas. Bio nam je posve jednak osim u jednoj stvari – osim u grijehu. Njegovo iskustvo svijeta naliči našem iskustvu svijeta. Imao je emocije koje mi imamo. Razmišljao je na isti način na koji mi razmišljamo. Osjećao je glad na isti način na koji je mi osjećamo, ljubav isto tako, žeađao je kao i mi. U svemu što je on živio i proživljavao možemo pronaći sebe. Štoviše, sve što je on živio, kaže nam Novi zavjet, živio je radi nas, da mi u njegovu životu, u njegovu načinu osjećanja osjetimo što smo mi, da preko njega naučimo i spoznamo sami sebe.

Bio nam je posve sličan, ali bio je i posve različit od nas. To se najviše vidjelo i vidi se u grijehu. Mi smo grješni, a on nikad nije učinio nijedan grijeh. Mi smo zarobljeni grijehom, a on nas oslobađa od grijeha. Mi druge ljude, najbliže oko sebe, uvlačimo u grijeh, a on nas oslobađa iz takve mreže. Bio je posve sličan nama i gotovo posve drukčiji. Znao je više nego mi znamo, vidio je drukčije nego što mi gledamo, htio je drugo nego što mi hoćemo. Slušao je na drukčiji način nego što mi slušamo i gdje god dodirnemo kako

je on doživljavao svijet, opažamo sličnosti i razlike. I iz toga možemo učiti. Već u ovom prvom tekstu učimo: „Gledaj, otvori oči, tvoja majka!“ To je dobar početak da se susretnemo s njim i s načinom kako je on doživljavao svijet.

(Nastavlja se)

Draga djeco!

Danas vas kao nikad do sada pozivam na molitvu.

Neka vaša molitva bude molitva za mir.

Sotona je jak i želi razrušiti ne samo ljudske živote nego i prirodu i planet na kojem živite.

Zato, draga djeco, molite, da biste se preko molitve zaštitili Božjim blagoslovom mira.

Bog me je poslao među vas da vam pomognem.

Ako hoćete, prihvatite krunicu!

Već sama krunica može učiniti čudesa u svijetu i u vašim životima.

Ja vas blagoslivljam i ostajem s vama do Božje volje.

Hvala vam što ne ćete iznevjeriti moju prisutnost

ovdje i hvala vam, jer vaš odgovor služi dobru i miru.

Hvala što ste se odazvali momu pozivu!

Poruka od 25. siječnja 1991.

Obitelj u žarištu kardinalskih prijedpora

Knjiga petorice kardinala o braku, problematici braka i obitelji objavljena neposredno uoči Biskupske sinode koja počinje u Vatikanu 5. listopada, uzvitlala je prašinu u Vatikanu, ali i u Crkvi. Knjiga znakovita naslova *Ostati u Kristovoj istini – Brak i zajedništvo u Katoličkoj Crkvi* jest nešto kao neizravan odgovor tih kardinala na uvodni referat što ga je održao u veljači ove godine isluženi kurijalni kardinal W. Kasper.

fra Tomislav Pervan

Nije svojstveno i ne spada u narav biskupskih sinoda da sudionici ili izvjestitelji započinju prije sama početka vijećanja žučne raspre. Naime, biskupske sinode koje zasjedaju redovito u Rimu imaju za Svetoga Oca savjetodavnu ulogu. Vrijeme za raspre je ograničeno, radni su materijali odavna razaslati (tzv. *Instrumentum laboris – Lineamenta*) te sinoda uglavnom služi za pojašnjavanje nekih stvari, međusobno upoznavanje i razmjenu misli. Redovito nakon pojedine sinode

sam Sveti Otac objavljuje završni dokument, kako to bijaše prije 40 godina u slučaju evangelizacije i dokumenta *Evangelii nuntiandi*, ili pak za Ivana Pavla II. krajem sedamdesetih godina kad se raspravljalo o katehezi, Papa je objavio smjerodavan dokument i katehezu *Catechesi tradendae*. Oba dokumenta i danas imaju svoju povijesnu, ali i suvremenu vrijednost i značenje jer zadiru u srž kršćanskoga navještaja i prenošenja Kristove poruke. U novije vrijeme imamo papinske dokumente koji se tiču Europe, Božje riječi, Euharistije itd. Posljednja sinoda kojoj je predsjedao sam papa u miru Benedikt XVI., a bavila se tematikom evangelizacije, nije do-

sada plodila papinskim dokumentom, ali je zato papa Franjo objavio svoj osobni pogled na evangelizaciju te program svoga pontifikata u dokumentu *Evangelii gaudium* – o radnosnu navještaju evanđelja.

Sad su, čini se, stvari posve drukčije. Petoga listopada počinje s radom izvanredna Biskupska sinoda kojoj je u žarištu brak i obitelj. Spomenuta knjiga djelo je petorice kardinala – pročelnika Zbora za nauk vjere Gerharda Ludwiga Müllera, zatim Raymunda Burkea, Carla Caffare, Waltera Brandmüllera, Velasia de Paolisa te nadbiskupa Cyrila Vasila, tajnika Kongregacije za istočne Crkve. Nagada se da se objava te knjige poklapa i s nagađanjima

ma koja se tiču i personalne politike u Vatikanu, personalnih odluka samoga Pape glede popunjavanja pojedinih vatikanskih ureda, ali i značajnih biskupskih stolica diljem svijeta novim imenima (primjerice Chicago, Madrid, Valencia itd.). Sve to na stanovit način unaprijed vrši pritisak na sljedeću Biskupsku sinodu. Zasad je knjiga objavljena na engleskom jeziku, a početkom listopada očekuju se prijevodi i na druge jezike.

Knjiga se kritički osvrće na prijedlog kardinala Kaspera iz spomenutoga referata da se trebaju preispitati načini kako postupati s onima koji su rastavljeni i ponovno (civilno) vjenčani, a u pitanju je pripuštanje tih osoba sakramentima pokore i Euharistije. Kardinala Kaspera Papa je izričito i osobno pozvao da održi spomenuti referat, ali ga je isto tako pozvao da bude sudionik i na predstojećoj sinodi, iako je prešao osamdesetu godinu života. Saznavši za spomenutu knjigu (iz medija), kardinal Kasper reagirao je dosta nervozno te je u jednome intervjuu izjavio da je iznenađen kad je saznao za spomenuto djelo. U intervjuu za talijanske novine *Il Mattino* spočitava braći kardinalima koji su se usudili kritizirati njegova stajališta da žele uoči sinode i na sinodi voditi *teološki i ideološki rat*. U svojim tvrdnjama ide čak i dotle da cilj tih prijedpora nije on sam osobno, kard. Kasper, nego sam Papa. Pitamo se zašto jedan renomirani teolog ima potrebu stručnu raspru svoditi na osobnu razinu te instrumentalizirati i samoga Svetoga Oca za svoje ciljeve. Ujedno se on čudi da su spomenuti kardinali poslali knjigu novinarima, a ne i njemu, naglašavajući da *mu se takvo što nije dogodilo u cijeloj njegovoj akademskoj karijeri*.

Naime, u svome spomenutom govoru *Evandjelje o obitelji* u veljači ove godine pred kardinalskim zborom Kasper je postavio pitanje može li se i smije rastavljenima i civilno vjenčanim vjernicima nakon stanovita vremena kušnje uskratiti sakrament pokore i Euharistije. Za njega nema dvojbe i smatra mogućim da se takvima, civilno vjenčanima, nakon stanovita vremena kušnje dopusti pristup sakramentima. On jasno ostaje pri crkvenu nauku o nerazrješivosti braka i ženidbe. Nerazrješivost ne dolazi u pitanje, drugi sakramentalni brak za života partnera nije moguć. Ipak kard. Kasper vidi mogućnosti da se na neki način prizna i ta druga veza. Naglašava da treba razlikovati nauk i disciplinu. Crkveni je nauk otvoren, crkvena dogma nije istina koja se pretvorila u okamenjeni kristal, misli kard. Kasper. Petorici, pak, kardinala stao je uz bok i milanski nadbiskup kardinal A. Scola u članku koji se bavi tematikom primanja Euharistije rastavljenim i ponov-

Isus želi da mu bezuvjetno vjerujemo. Da vjerujemo njegovoj riječi, da povjerujemo onomu koji pred Pilatom govori kako je *došao svjedočiti za istinu*. On je istina, on je svjedok istine, mučenik za istinu, jer je otišao na križ zbog svoje istine – da je u osobi Logos – Božji Sin.

no oženjenim bračnim drugovima. I kardinal Scola dolazi do rezultata kako nisu moguće promjene u postojećem crkvenom nauku, s nedvojbenim „ne“ pripuštanju Euharistiji ponovno oženjenih, ali on svakako preporučuje da se preispita i nanovo uredi postupak poništenja prethodne bračne veze. Slično se izrazio ovih dana i vatikanski novoimenovani ministar financija, australski kardinal George Pell. I on je na istoj valnoj dužini s kardinalima Scolom i Müllerom.

Čini se kao da se već uoči sinode stvar kardinalska *fronta* koja se nikako ne slaže s petim odsječkom uvodnoga referata kardinala Kaspera iz veljače 2014., u kome je riječ konkretno o Euharistiji za rastavljene i ponovno oženjene. Još je ovoga ljeta kardinal Müller objavio na talijanskom jeziku knjigu u obliku intervjua s naslovom *La speranza della famiglia (Nada obitelji)* u kojoj je jasno i nedvosmisleno izrekao „ne“ Kasperovu prijedlogu o temi *Rastava i euharistijsko zajedništvo*.

Ako se u samu Rimu podižu fronte između kardinala, onda to daje povoda i gradiva za razgovore i nagađanja u vatikanskim krugovima. Napose je jedna vijest intrigantna i vrijedna pozornosti. Naime, upravo bi spomenuti Raymond Burke trebao izgubiti svoj položaj pročelnika vrhovnoga vatikanskoga sudišta – Apostolske signature – i namjesto toga postati kardinal protektor malteškoga reda. Za kurijalnoga kardinala koji se nalazi u najboljim i nazreljim godinama – Burke ima tek 66 godina – to nije nikakvo promaknuće, nego silazna putanja u karijeri. Služba protektora malteškoga reda samo je počasna, u Vatikanu beznačajna. Dosađajni vršitelj te službe kardinal Paolo Sardi navršio je osamdeset godina – što je dob za kardinalsko umirovljenje. Za tradicijski orijentirane katolike, kao i za zagovornike „stagera“ tridentskoga misnoga obreda, Burke je bio glavni zagovornik te tradicije. Nije se ustručavao i javno slaviti svetu Misu prema tridentskome obredu koji je bio u Crkvi u praksi sve do nakon Sabora. Njegova degradacija bila bi jasan signal. O tome već pišu dobro informirani *vatikanisti*.

U ovome tjednu sastat će se i vijeće devetorice kardinala na svoje redovito zasjedanje da bi podastri Papi prijedloge za reformu Rimske kurije. Slutnje i predviđanja daju gradiva za kritičnu masu koja će stvoriti loše raspoloženje na samoj sinodi.

Svima je jasno da je suvremeni brak u krizi. Kriza je također i čisto antropološke naravi, jer se nerijetko tvrdi da je čovjekova sloboda ujedno i sloboda nevezivanja. Nitko se ne želi doživotno vezati uz nešto, mnogi su nestabilni, žele nakon stanovita vremena ponovno svoju slobodu. Međutim, u kršćanskom poimanju i tradiciji vezivanje i veze ne samo da su bitan sastavni dio čovjekova bića i Božji dar nego veze tvore i vrhunac čovjekove slobode slobode za nešto veliko, uzvišeno, kao što je brak.

Isus želi da mu bezuvjetno vjerujemo. Da vjerujemo njegovoj riječi, da povjerujemo onomu koji pred Pilatom govori kako je *došao svjedočiti za istinu*. On je istina, on je svjedok istine, mučenik za istinu, jer je otišao na križ zbog svoje istine – da je u osobi Logos – Božji Sin. U Isusu imamo *trojnu*. Logos – Istina – Martyria. Mučeništvo, svjedočenje. Stoga su cijena vjere i vjernosti visoke. Sretni su oni koji mu vjeruju. Nemoguće je jeftino kupiti istinu i vjeru. Nema jeftine vjere ni milosti. Ona se plaća životom. Isus je govorio o žrtvovanju svoga života. Izgubiti život poradi njega da bi ga čovjek jednom stekao. Čovjek bi se morao stidjeti kad bi nešto dragocjeno, primjerice skup dragulj, kupio za jeftine novce. Tako je i s Isusom Kristom i njegovom riječju. Htio je svojim riječima i postupcima uspostaviti izvorno rajsko stanje. Napose u braku. Stoga je i rekao da je zbog okorjelosti srca dopušteno bilo u Starome zavjetu razvrgnuti brak i ženidbu. Mogli su to muškarci, ali ne i žene. Isus ističe jednaka prava i za muškarca i za ženu, što bijaše revolucionarno. *Što je Bog sastavio, neka čovjek ne rastavlja!* Čovjek ne osjeća radost ako je nešto dragocjeno stekao u besćenju. Treba uložiti sav svoj život. Tako i u braku, zbog osobnoga dobra, zbog partnerova dobra, a pogotovo zbog dobra djece i cijeloga naroda, ali i vlastite sreće.

Proslavljen blagdan Uzvišenja križa Kristova

U Međugorju je 14. rujna 2014. uz sudjelovanje župljana i mnogobrojnih hodočasnika svečano proslavljen blagdan Uzvišenja križa Kristova. U župnoj je crkvi slavljeno pet sv. Misa na hrvatskome jeziku: u 6, 7, 8, 12 i 19 sati. Svečana sv. Misa na Križevcu, koju je predslavio fra Franjo Dušaj iz Crne Gore, slavljena je u 11 sati. Prije početka Mise molila se krunica koju je predmolio fra Marinko Šakota, međugorski župnik. Ove je godine u podnožju Križevca

13. rujna održana predstava „Kako se gradio Križevac“ u izvedbi Hrvatskoga narodnog kazališta iz Mostara. „Razmišljali smo kako približiti sve ono što se događalo prije 80 godina, kada je sagrađen križ na Križevcu. Došli smo do Dragana Komadine i Roberta Pehara. Dragan je osluhnuo što se sve tada događalo i napisao je predstavu“, ističe međugorski župnik koji je dodao da je Misa na Križevcu uvijek velik događaj, ne samo za međugorsku župu nego i za mnoge hodočasnike iz cijeloga svijeta.

Giorgio Dal Molin: U Međugorju sam bio oko dvjesto puta

Mnoštvo hodočasnika svakodnevno dolazi u Međugorje. Početkom rujna, prema podatcima Ureda informacija, u Međugorju su boravile skupine hodočasnika iz Italije, Austrije, Njemačke, Irske, SAD-a, Francuske, Poljske, Nizozemske, Španjolske, Slovačke, Latvije, Japana, Mađarske, Libanona, Argentine, Češke i Malte.

Među hodočasnici iz Italije bio je i Giorgio Dal Molin. U Međugorju je do sada bio oko dvjesto puta: „Na početku sam dolazio sam, a sada u Međugorje dovođim skupine. Za Međugorje sam prvi put čuo 1988. godine. Jako me dirnulo

ono što se ovdje događalo i odlučio sam proći duhovno iskustvo. Moje prvo hodočašće temeljilo se na znatiželji. Krenuo sam iz Italije da bih vidio što se događa u mjestu koje je važno za Crkvu i cijeli svijet. Ostao sam iznenađen vjerom koju sam ovdje susreo. Ovdje se ta vjera očitovala u hodočasnici, ali nadasve u župljanima. Ovdje sam produžio svoj duhovni put. Dolazio sam u Međugorje kao hodočasnik do samoga početka rata, a nakon toga sam postao hodočasnik koji pomaže ljudima u nevolji“, kazao je Dal Molin koji ističe kako ga najviše dira unutarnji doživljaj koji hodočasnici imaju za vrijeme molitve na brdima.

Promjena satnice molitvenoga programa

Prvog ponedjeljka nakon proslave Uzvišenja križa Kristova u Međugorju se mijenja satnica molitveno-liturgijskog programa. Molitva krunice u župnoj crkvi započinje u 17, a sv. Misa u 18 sati. Slijedi uobičajen molitveni program. Klanjanje Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu je utorkom i subotom od 21 do 22 sata. Četvrtkom je klanjanje nakon večernje svete Mise. Petkom poslije sv. Mise je molitva pred križem. Molitva krunice na Podbrđu je nedjeljom u 14 sati, a križni put na Križevcu petkom u isto vrijeme. Sveta Misa u 13 sati slavi se samo subotom.

Marin Čilić u rodnome Međugorju

Marin Čilić, pobjednik ovogodišnjeg US Opena, u svoje je rodno Međugorje došao u utorak 16. rujna. Dočekali su ga brojni međugorski župljani i hodočasnici koji su mu čestitali na osvojenoj pobjedi. Marina su također dočekali i čestitali mu međugorski franjevci, predvođeni međugorskim župnikom fra Marinkom Šakotom. Poslije je Marin sudjelovao u večernjem molitveno-liturgijskom programu na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova u Međugorju, od 17 sati u molitvi krunice, a potom i na svetoj Misi zahvalnici u 18 sati koju je predslavio međugorski župnik u kon-

celebraciji 67 svećenika. Svojom pjesmom slavje su uveličali Framu, zbor „Prijatelji“ i mješoviti župni zbor Kraljice Mira. Nakon svete Mise u Marinovu je čast priređen prigodan program. On je pritom zahvalio svima koji su mu ovih danima bili potpora.

Životna priča Marina Čilića počela je 28. rujna 1988. godine. S 14 godina preselio se iz rodnog Međugorja u Zagreb. Marin je i prema službenoj ATP listi danas među deset najboljih tenisača svijeta. Točnije, deveti je, čime je ponovio svoj najbolji plasman iz 2010. godine. Najveći uspjeh u juniorskoj karijeri ostvario je u Parizu, na Roland Garrosu, koji je osvojio 2005. godine. Nakon

toga Čilićeva se karijera iz dana u dan razvijala. Prve mečeve u Davisovu kupu odigrao je u Grazu protiv Austrije te u Zagrebu protiv Argentine kada ga je Hrvatska i upoznala. Inače, tenis je počeo igrati sa sedam godina, a TK Metković je prvi hrvatski klub u kojem je bio registriran. S 15 je godina postao prvi igrač Europe u kategoriji do 16 godina, a tri mjeseca prije 17. rođendana osvojio je juniorski Roland Garros. Malo nakon toga postao je prvi junior svijeta.

3. međunarodno hodočašće za osobe s invaliditetom „U Marijinoj školi“ 2014.

Treće međunarodno hodočašće za osobe s invaliditetom održat će se od 23. do 26. listopada 2014. u Međugorju. Glavni organizator je Udruga „Susret“ iz Čitluka u suradnji sa Župnim uredom i Majčinim selom. Okupljanje sudionika predviđa se u poslijepodnevnom satima u četvrtak 23. X. 2014. Župljani župe Međugorje osigu-

ravaju hodočasnici besplatan smještaj i hranu.

Program hodočašća će u petak, subotu i nedjelju biti ispunjen radionicama, predavanjem i molitvenim sadržajima. U subotu jutro predviđena je molitva na Brdu ukazanja.

Koordinator susreta je fra Marinko Šakota.

Statistika za kolovoz 2014.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 364 500
Broj svećenika koncelebranata: 7652
(246 dnevno)

Statistika za rujna 2014.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 226 400
Broj svećenika koncelebranata: 4706
(156 dnevno)

Karmel Kelly: Obećala sam Gospi da ću dovesti ljude dok mi ih god Ona šalje

Karmel Kelly (79) iz Irske je u Međugorje dovela stotu skupinu hodočasnika. Ovamo je prvi put došla 1997., radi supruga, a o svom prvom dolasku u Međugorje kazala je: „Do 1997. svake sam druge godine išla u Lurd.

O Međugorju nisam znala apsolutno ništa. Moj suprug, koji nikad nije bio u Lurdu i nikad nije htio ići u religijska mjesta, čitao je o Međugorju i rekao mi da bi htio doći ovamo. Budući da je izrazio želju da ide na neko hodočasničko mjesto, rezervirala sam hodočašće za 22. svibnja. Početkom ožujka on je počeo osjećati bol u prsima i liječio se zbog teške infekcije pluća, a 25. travnja obavijestili su cijelu obitelj da boluje od progresivnog raka pluća koji se proširio na oba plućna krila i da ima ogromnu masu na prsnome košu. Liječniku sam rekla da smo planirali ići u Međugorje 22. svibnja, na što mi je on odgovorio da moj muž ne

će ići nikamo. U to sam vrijeme mislila da će se moj muž liječiti i da će mu biti bolje. Rekli su nam da uplaćeno hodočašće vrijedi dvije godine. Otišla sam u bolnicu i rekla Billu da ćemo ići u Međugorje nakon njegova ozdravljenja, na što mi je on rekao

Hodočašće iz Vinkovaca

Članovi Mješovitoga pjevačkog zbora Sv. Cecilija župe sv. Euzebija i Polionija iz Vinkovaca s predsjednikom Martinom Miškovićem, kao i članovi vinkovačke Matice hrvatske zajedno s domaćim župnim vikarom Markom Martićem, hodočastili su krajem rujna u općinu Čitluk, odnosno u mjesta Međugorje i Čerin. U subotu 27. rujna Vinkovčani su se uspjeli na Križevac i molili pobožnost križno-

da idem sama ako on ne mogne. Rekla sam mu da bih išla u Međugorje samo zato što on želi ići. Bio je uporan i morala sam mu obećati da ću otići u Međugorje, a ne bude li on mogao, da ću povesti svoju prijateljicu Agnus. Umro je 12. svibnja, 10 dana prije nego što smo trebali ići u Međugorje. Pet tjedana nakon njegove smrti nazvala sam Agnus i rekla joj da sam joj rezervirala put u Međugorje na Billovu kartu, kako sam mu i obećala. Došle smo u Međugorje 24. lipnja 1997. i uopće nisam znala da je tada obljetnica ukazanja. Bilo je jako, jako vruće i jedini razlog zbog kojeg sam bila tu je obećanje koje sam dala mužu. Poslije toga, mislila sam, mogu nastaviti odlaziti u Lurd. Eto, radi toga sam došla ovamo”, kazala je Karmel koja je u Međugorju osjetila posebnu milost te počela dovesti hodočasnike.

„Prvu skupinu od 28 ljudi dovela sam u Međugorje u svibnju 1998. godine. Te sam iste godine u listopadu dovela još dvije skupine. Zatim sam sljedećih godina dovela po deset skupina godišnje. Dolazila bih u Međugorje na dva tjedna pa bih se vraćala kući dva tjedna i onda opet dolazila u Međugorje dva tjedna i tako bi to funkcioniralo u sezoni. Tako sam došla u Međugorje prvi put i tako još uvijek dolazim ovamo iako sam sad dosta stara. Počela sam kad sam već imala dosta godina. Da sam barem znala za ovo mjesto kad sam bila mlađa, ali nije bilo suđeno. Gospa je imala plan i iskoristila je moga muža kako bi ga ostvarila. Međugorje mi znači sve u životu. Otkada mi je muž umro, cijeli se moj život vrti oko Međugorja.“ Karmel da ima dva sina: „Moj je stariji sin Tony sa mnom. Nikada nije bio u Međugorju i dok nismo stigli ovamo nije znao da je ovo moj stoti dolazak. Moj sin u ovom trenutku ne govori puno o Međugorju, ali na sve ovo gleda jako pozitivno. Dolazak moga sina ove godine meni je poseban događaj, čudo. Planiram opet doći jer sam obećala Gospi da ću dovesti ljude dok god mi ih Ona šalje.”

ga puta. Toga je dana na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova u Međugorju pod ravnanjem Dubravke Vukovarc zbor pjevao na večernjem misnom slavlju koje je predslavio fra Ivan Dugandžić u suslavlju sa 66 svećenika, među kojima su bili vlč. Marko Martić i o. Ivan Poletto, župnik župe Bezgrješnog Srca Marijina iz Vinkovaca. Subotnji hodočasnički dan završio je klanjanjem na kojemu su sudjelovali hodočasnici iz cijeloga svijeta.

Svečano zavjetovanje

Unedjelju 14. rujna 2014. u Međugorju su četvorica braće Hercegovačke franjevačke provincije – fra Augustin Čordaš, fra Ivan Marić, fra Alen Pajić i fra Ivan Penavić – položili svečane (doživotne) zavjete. Svečanu večernju Misu na vanjskom oltaru crkve sv. Jakova u 19 sati, koja je počela svečanom procesijom, predslavio je provincijal hercegovačkih franjevaca dr. fra Miljenko Šteko u suslavlju s 87 svećenika. Svojim pjevanjem uveličali su je bogoslovi pod ravnanjem fra Stanka Mabića.

Provincijal je iskazao svoju radost zbog slavljenja zavjeta u Međugorju, u Gospinoj blizini, što je bio odabir braće zavjetovanih. Posebno je istaknuo i blagdan Uzvišenja sv. Križa koji se slavio toga dana: „Što nam ovaj blagdan, ovdje u Međugorju, u ovoj župi s Križevcem poručuje? Da smo pošli ne za bilo kime, nego za raskupom Bogom, a pošli smo prema uskrsnuću. Naš je život zacrtan njegovim životom. Naša je ‘karijera’ u što češćem penjanju uz Križevac, do križa, što spremnijem predanju na razapinjanje i u što dubljem sagibanju na pranje nogu braći. Vrata uskrsnuća moći ćemo otvoriti samo ključem riječi na križu: ‘Svršeno je!’ (Iv 19, 30) ‘Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.’ (Lk 23, 46) Neka nam blagdan Uzvišenja sv. Križa pročisti pogled. Gledajmo Isusa kako se prije svoje muke i križa sagiba pred učenicima i pere im noge. Sućutni i solidarni sa svojim Učiteljem, stanimo hrabro na taj

put! Zagledajmo se u vlastito srce i u njemu potražimo onu duboku tišinu u kojoj ljubav Božja progovara. Prepustimo se životno u krilo nebeske Majke koja je tolikima ovdje pomogla otvoriti vlastito srce i onda su krenuli u promjenu svijeta tako što su počeli mijenjati sebe”, kazao je provincijal. Nakon homilije uslijedio je obred zavjetovanja kada

su braća u ruke provincijala položila svoje doživotne zavjete u franjevačkom redu i potpuno se predali na služenje bratstvu. Na kraju svete Mise sve je prisutne pozdravio međugorski župnik fra Marinko Šakota čestitao svečano zavjetovanoj braći. Nakon Mise u dvorani Ivana Pavla II. upriličena je zajednička večera uz čestitke i druženje.

Hans Theo Müller: Prestao sam brojiti dolaske u Međugorje

Ulistopadu, mjesecu koji je na poseban način posvećen Gospi, u Međugorje pristiže mnoštvo hodočasničkih skupina sa svih strana svijeta. Ured informacija zabilježio je prvih dana mjeseca listopada hodočasničke skupine iz Italije, Francuske, Poljske, Slovenije, Belgije, Španjolske, Argentine, Austrije, Irske, Ukrajine, Slovačke, Češke, Njemačke, Rumunjske, Litve, SAD-a, Kanade, Engleske, Koreje, Libanona i Malezije.

Novinari radiopostaje Mir Međugorje proteklih dana susreli su Hansa Thea Müllera iz Njemačke koji u Međugorje dolazi od 1986. godine. Oдавno je prestao brojiti svoje dolaske, no kaže: „Ovdje se osjećam kao doma.” Uvijek u istoj obitelji, zahvalan na gostoprimstvu, ali i za plodove koje mu je Međugorje donijelo u njegovu duhovnome životu. O svom prvom dolasku u Međugorje kazao je: „Prvi sam put čuo o Međugorju od jednoga hrvatskog svećeni-

ka koji je imao župu u našoj blizini i vodio Hrvatsku misiju. On mi je rekao da moramo otići zajedno u Međugorje. Prvi hodočasnici iz našega kraja došli su ovamo 1985. Među njima su bili i moji roditelji i mladi brat. Po povratku sam primijetio promjenu na njima. Prvi put sam došao u Međugorje 1986. s majkom”, na obljetnicu Gospinih ukazanja, što me je duboko dirnulo. Taj dolazak u Međugorje bio je prekretnica u mom životu.”

Svećenici koji nisu htjeli šutjeti

Karl Leisner, Bernhard Lichtenberg, Alfred Delp i Rupert Mayer živjeli su u teškim vremenima. Prepoznali su opasnost koja prijete Crkvi i cijeloj Njemačkoj. Crkva je priznala njihovu svetost, a kroz njih časti sve one koji su hrabro i tvrdoglavo prkosili „smeđoj diktaturi“ nacionalsocijalista.

Lidija Paris

Više od 12.000 njemačkih dijezanskih svećenika (dakle, 36 % svih svećenika u Njemačkoj) bilo je u sukobu s nacističkim režimom. Njih 407 otpremljeno je u koncentracijske logore, gdje ih je 107 umrlo. Daljnjih 63 bilo je osuđeno na smrt ili mučki ubijeno. Već 1935. nacistički ministar unutarnjih poslova Frick zalaže se za posvemašnje izbacivanje religije iz javnoga života. Vjeronauk se reducira ili izbacuje iz škola, privatne se škole ukidaju, Crkva se svodi na svoja četiri zida.

Karl Leisner

Karl Leisner (1915. – 1945.) još je kao mladić pažljivo pratio političke promjene i vrlo rano uvidio da Njemačkoj prijete mračno razdoblje. Poslije velike mature krenuo je putem svećeništva. Krist je bio ljubav njegova života. Vjersko oduševljenje koje je prenosio na mladež nije se sviđalo nacionalsocijalistima pa ga je počela pratiti tajna policija. U ožujku 1939. bio je zaređen za đakona, no

tada su počeli i njegovi zdravstveni problemi: obolio je od tuberkuloze i počeo se liječiti. Dobro se oporavljao i čeznuo za svećeničkim redanjem, no dogodilo se nešto posve drugo: Gestapo ga je uhitio zbog jedne izjave o neuspjelu atentatu na Hitlera. „Šteta što i ja nisam bio tamo“, izjavio je Leisner. Poslije zatvora u Freiburgu i Mannheimu bio je poslan u koncentracijski logor Sachsenhausen, a onda u Dachau, gdje je bio uveden pod brojem 22356. Tamo se pridružio mnogim svećenicima koje je nacistički režim uklonio iz javnoga i crkvenoga života. Kroz Dachau je prošlo 2.700 svećenika iz 23 zemlje. Umrlo je njih 1.072. Njih 1.036 bili su rimokatolici.

U paklu Dachaua bolest se vratila. Čeznja za svećeništvom nije se gasila. Kada je u logor dospio francuski biskup Gabriel Piguet, Leisner je u najstrožoj tajnosti bio zaređen 17. prosinca 1944. Nekoliko dana poslije, na drugi dan Božića, slavio je svoju mladu i jedinu svetu Misu. Zdravstveno mu se stanje stalno pogoršavalo. U svibnju 1945. dočekao je oslobođenje logora i svoje domovine od „proklete nacističke tiranije“, kako je zapisao u svoj dnevnik. Liječenje koje je uslijedilo moglo je tek usporiti napredovanje bolesti i neizbježivu smrt. Preminuo je 12. kolovoza 1945. Posljednje riječi koje je povjerio svom dnevniku bile su: „Svevišnji Bože, blagoslovi i moje neprijatelje.“ Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim 23. lipnja 1996. u Berlinu. Njemačka Crkva spominje ga se 12. kolovoza.

Bernhard Lichtenberg

Bernhard Lichtenberg (1875. – 1943.) bio je njemački katolički svećenik koji se za vrijeme nacističke diktature javno zalagao za progonjene. Crkva ga slavi kao blaženika i mučenika, a židovski ga je narod pribrojio *Pravednicima među narodima* koje se spominje u *Yad Vashemu*, memorijalnom muzeju holokausta.

Ubrzo nakon što je 1930. bila utemeljena Berlinska biskupija, postao je katedralni župnik. Zbog svojih katoličkih stajališta, već je 1931. postao trn u oku Josepha Goebbelsa, a 1933. Gestapo je izvršio prvu premetači-

nu njegova stana. Lichtenberg se nije dao zastrašiti. Kada je 1935. dočuo kako se postupa prema zatvorenicima u logoru Esterwegen, odmah je o tome javno progovorio nakon čega je uslijedilo uhićenje i saslušavanje zbog protudržavne propagande.

Nakon *Kristalne noći* u studenome 1938. kada su u svim njemačkim gradovima gorile sinagoge, Lichtenberg je pokrenuo nedjeljne javne molitve za zatvorenike konclogora, narijice i Židove. Godine 1941. prosvjedovao je zbog ubijanja tjelesno i mentalno bolesnih osoba koje je nacistički režim smatrao „nevrijednima življenja“. U tom programu eutanazije 1940. i 1941. stradalo je više od 70.000 osoba.

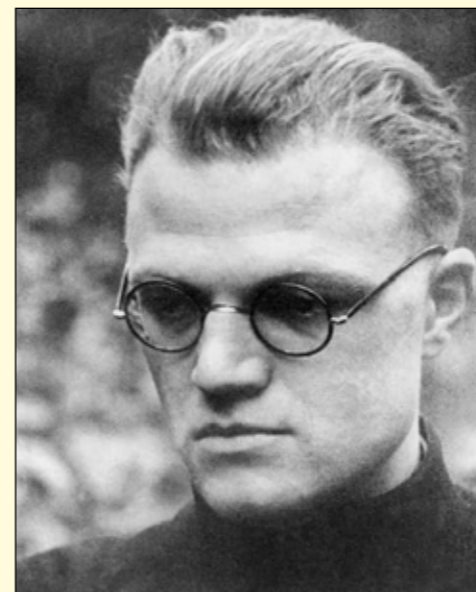
U listopadu 1941. Lichtenberg je uhićen jer je pozivao Berlinčane neka ne vjeruju nacističkoj propagandi da je pomaganje Židova izdaja vlastita naroda. Evo što je izjavio pred istražiteljima: „Moj odnos prema nacionalsocijalističkoj državi vodi se riječima

„Priznajem državu kao takvu, ali kao katolički svećenik ne mogu bespogovorno prihvatiti svaku mjeru i odluku koju donese vlada.“

(Bernhard Lichtenberg)

apostola Pavla iz Poslanice Rimljanima, poglavlje 13. Time želim reći da priznajem državu kao takvu, ali kao katolički svećenik ne mogu bespogovorno prihvatiti svaku mjeru i odluku koju donese vlada. Ako vlada nastavi donositi mjere i odluke koje se protive objavljenoj istini i time mojoj svećeničkoj savjesti, onda ću po savjesti prihvatiti sve posljedice koje zbog toga mogu osobno imati. Ne prihvaćam evakuaciju 'nearijaca' i sve što uz to ide jer se to protivi prvoj kršćanskoj zapovijedi: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe'. U Židovu prepoznajem svog bližnjega koji ima besmrtnu dušu koja je stvorena na sliku i priliku Božju.“

U svibnju 1942. osuđen je na dvije godine, koje je proveo u berlinskome zatvoru Tegel i logoru Wuhlheide, nakon čega je umjesto na slobodu bio poslan u konclogor Dachau. Lichtenberg je već tada bio težak srčani i bubrežni bolesnik. Tijekom transporta 3. studenoga jedan je državni službenik primijetio svećenikovo teško zdravstveno stanje pa ga je uputio u bolnicu u grad Hof, gdje je preminuo 5. studenoga. Prije nego što se Gestapo stigao umiješati, mjesna je policija vjernicima predala njegovo tijelo. Pokopan je 16. studenoga u Berlinu u nazočnosti mnoštva naroda. Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim 23. lipnja 1996. u Berlinu. Njemačka Crkva spominje ga se 5. studenoga.

Alfred Delp

Alfred Delp (1907. – 1945.) bio je njemački isusovac i član pokreta otpora protiv ne može se tako prelomiti riječ nacionalsocijalizma. Otac mu je bio evangelik, a majka katolkinja. U isusovački red stupio je 1926. Djelovao je kao odgojitelj i učitelj. Svećeničko redanje primio je 1937., a od 1939. radi kao dušobrižnik u Münchenu, gdje piše i za

isusovački časopis *Stimmen der Zeit*, koji je u lipnju 1941. zabranjen. Godine 1942. pridružuje se pokretu otpora koji vodi grof Moltke, skupini koja razmišlja o modelu novoga društva poslije propasti nacionalsocijalizma. Zalaže se za budući doprinos Katoličke Crkve u izgradnji poslijenacističke Njemačke.

Uhićen je poslije jutarnje svete Mise 28. lipnja 1944., tjedan dana nakon neuspješna atentata na Adolfa Hitlera. Iako nije sudjelovao u pripremanju za atentat, osuđen je na smrt vješanjem zbog veleizdaje. Nacističkom je sudu bilo dovoljno što je angažiran u skupini *Kreisauer Kreis*, što je isusovac i što zastupa kršćanski svjetonazor.

U zatvoru mu je Gestapo ponudio slobodu ako napusti isusovački red, što je Delp odbio. Umjesto toga, 8. prosinca 1944., na svetkovinu Bezgrješnog začeca Marijina, u berlinskom zatvoru Tegel položio je svoje vječne svećane zavjete. Smaknut je 2. veljače 1945., a njegov je pepeo bio prosut u otpadne vode. Njemačka Crkva spominje ga se 2. veljače.

Rupert Mayer

Rupert Mayer (1876. – 1945.) vrlo je rano uvidio kakvu opasnost predstavlja Adolf Hitler. Mnogi su bili oduševljeni Hitlerovim govorima, čak i mnogi katolici. Godine 1923. nacisti su održali tribinu o temi „Može li katolik biti nacionalsocijalist?“. Kada se pater Mayer popeo na tribinu, mnogi su zapljeskali u očekivanju da će to potvrditi. Umjesto toga, evo što je rekao: „Prerano ste mi počeli pljeskati jer ću jasno i glasno reći da njemački katolik nikada ne može biti nacionalsocijalist.“ Istoga je trenutka bio izbačen iz dvorane. Od tog su ga trenutka nacisti smatrali smrtnim neprijateljem, a on je izjavljiva: „Ne ću šutjeti!“ i nastavljao neustrašivo propovijedati protiv nacista.

Zalagao se za prava Crkve i stvari nazivao pravim imenom. Odbacivao je svaki kompromis s novim vlastodržcima, a oni koji su slijedili nacističke ideje nisu više mogli biti njegovi prijatelji. Već 1936. bio je pozvan na obavijesni razgovor u kojemu je morao objašnjavati svoje propovijedi, a u travnju 1937. bilo mu je zabranjeno propovijedati. U lipnju je bio uhićen, u srpnju osuđen,

a onda ipak pušten iako je izjavio da ne će prestati propovijedati. Tvrdio je: „Bog se u svakom trenutku brine za mene i zato se ničega ne bojim. Hrabri smo kada znamo da nas Božja ruka štiti, bez obzira na to što se događa. Nema te snage na svijetu koja nam može učiniti nešto na žao ako to Bog ne dopusti. Bog dopušta kušnje, ali one završavaju u našu korist ako kroz njih prodemo držeci Boga za ruku. On se za nas brine mnogo bolje od ljudi.“

U siječnju 1938. bio je ponovno uhićen i zatvoren, ali i amnestiran u svibnju iste godine, nakon čega više nije javno propovijedao, nego djelovao u skrovitosti. Zbog svojih konspirativnih kontakata, u studenome 1939. bio je poslan u koncentracijski logor Sachsenhausen. Zbog pogoršanja zdravstvenoga stanja, a i zato što nacisti „apostola Münchena“ nisu htjeli pretvoriti u mučenika, u kolovoza 1940. bio je prebačen u kućni zatvor u samostan Ettal, daleko od javnosti. Ta nametnuta izolacija padala mu je teže od svih muka.

Nakon svršetka rata, u svibnju 1945., vratio se u München gdje je nastavio djelovati pastoralno i karitativno. Zdravstveno mu se stanje pogoršavalo, ali nije odustajao. Nekoliko mjeseci poslije, na blagdan Svih svetih, tek što je počeo propovijedati doživio je moždani udar i istoga dana preminuo. Njegov je grob uskoro postao mjestom na koje su hodočastili deseti tisuća vjernika. Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim 3. svibnja 1987. u Münchenu. Njemačka Crkva spominje ga se 1. studenoga.

A danas?

Što nama danas govore Karl Leisner, Bernhard Lichtenberg, Alfred Delp i Rupert Mayer? Ne podsjećaju li nas na sudbinu naših svećenika u vrijeme komunizma? Prkosili su u teškim vremenima kada su „neprijatelji vjere“ bili jasno prepoznatljiviji.

Koja je razlika između eutanazije mentalno i tjelesno hendikepiranih osoba koje je nacistički režim smatrao „nevrijednima življenja“ („Lebensunwertes Leben“) i današnjega uklanjanja fetusa kod kojih se dijagnosticira neka teška bolest? Koja je razlika između nacističkog „života nevrijednog življenja“ i današnjih zapadnjačkih zakona o eutanaziji i o potpomognutu samoubojstvu? Osobu se perfidno dovodi do toga da poželi umrijeti jer joj društvo pokazuje da je beskorisna, da smeta, da previše košta... Ista ideja u novu ruhu.

Svi su totalitarizmi različiti, ali svi funkcioniraju na sličan način. Stari su totalitarizmi bili okrutno nasilni. Novi se skrivaju iza zastora slatkih riječi i pod maskom ljudskih prava, što ih čini podmuklijima. „Po plodovima ćete ih prepoznati.“

Molitva kao zaštita

Pored terapijskih treba napomenuti i brojne profilaktičke učinke molitve. „Molitva je“, kaže sveti Ivan Zlatousti, „čuvarica zdravlja... Ona je veliko dobro koje čuva naše duše.“ U djelima Otaca, molitva je „obrana“, „zaštita“, „zaklon“, „zidina“. „Tvrda je kula ime Jahvino: njemu se pravednik utječe i nalazi utočišta.“ (Izr 18, 10)

Jean-Claude Larchet

Profilaktička uloga molitve je dvostruka: „Molitva nas čuva neokaljanje i otklanja svako zlo“, primjećuje sveti Ivan Zlatousti. Molitva općenito osnažuje čovjeka, ona mu je čak glavni izvor snage. „Snaga dolazi iz obilja molitve“, bilježi sveti Ivan Klimak. Kada dođu napasti, molitva čovjeka čini spremnim da se s njima suoči i da im se pobjednički suprotstavi, pa se ne će ponovno razboljeti. „Bdijte i molite da ne padnete u napast!“ (Mt 26, 41; Lk 22, 40), preporuča nam Krist. Zaštitna snaga molitve je tako velika da je nemoguće da sagriješ čovjek koji gorljivo moli i stalno zaziva Boga, kaže sveti Ivan Zlatousti. Gorljiva molitva sa sobom uvijek nosi božansku pomoć po kojoj se čovjek može suočiti s bilo kojim neprijateljem.

Borba protiv napasti je borba protiv napasnika

Borba protiv napasti uvijek se zapravo svodi na borbu protiv demona napasnika. Molitva čovjeku daje snagu za tu borbu. Tu borbu vode agresivne snage ljudske duše: molitva duši daje potrebnu jakost da bi iz borbe izašla kao pobjednica. Molitva isto tako osnažuje duh koji usmjerava borbu agresivnih snaga duše protiv neprijateljskih snaga. Suočen s napadajima neprijatelja, čovjek postaje nepokolebljiv te razotkriva i čini bezopasnima sva lukavstva neprijatelja, čak i ona najprofinjija. „Tko moli srcem bit će nepokolebljiv kao stup i nijedan se demon ne će moći s njime poigrati“, naučava sveti Ivan Klimak. Molitva, dakle, čovjeka čuva od svih bolesti i svih oblika ludila koji dolaze neposredno od demona. Molitva čovjeka čuva od strahovite tjeskobe koju demoni žele usaditi u ljudsku dušu, kaže sveti Ivan Zlatousti.

Molitva tako čovjeku pomaže da postupno postane nenavezan na svijet i na sebe sa-

moga. Sveti Izak Sirijac piše da molitva znači smrt za misli koje dolaze od ljudske volje i tijela. Ustrajati u molitvi znači odreći se samoga sebe. Po molitvi čovjek pobjeđuje svoju posrnulu narav i umire starom čovjeku. Po molitvi čovjek oblači novoga čovjeka i biva sjedinjen s Bogom. Po tome što je „razgovor s Bogom“ (Evagrije Pontik), molitva je „sakrament našeg sjedinjenja s Bogom“ (Grgur Palamas) te nam daje mogućnost ponovno biti u stanju bliskosti i prisnosti, u kojemu je bio Adam u rajskome vrtu u odnosu na svojega Stvoritelja. Budući da je molitva počelo svih vrlina, ona je i sjedinjenje duše s Bogom. Iz ljubavi koja je sastavni dio molitve, ljubavi koju molitva potiče i razvija, čovjek se veže na Boga. „Molimo da bismo ljubili Boga, u molitvi nalazimo razloge ljubiti Boga“, piše sveti Izak Sirijac. Kaže i da je „ljubav plod molitve“. Sveti Maksim pak naglašava usku povezanost koja postoji između ljubavi i čiste molitve: „Tko iskreno ljubi Boga, moli bez ikakve rastresenosti, a tko moli bez ikakve rastresenosti, iskreno ljubi Boga.“

Prosvjetljenje po Duhu Svetomu

„Kada molitva prodre u dušu, s njom dolaze i sve vrline“, tvrdi sveti Ivan Zlatousti. Po molitvi se čovjeku vraća zdravlje cijeloga bića i on uživa beskrajna dobra koja proi- zlaze iz molitve.

Budući da po molitvi „Liječnik duša pročišćava ljudski duh, dušu i tijelo“ (Evagrije), ona je jedan od glavnih načina duhovne spoznaje. Božanski Liječnik čovjeka liječi od zlih strasti i oslobađa od onoga što ga sprječava u punu spoznanju cijele stvarnosti, od onoga što u njemu izaziva sve moguće iluzije i što ga uranja u nepoznavanje bitnoga. Pročišćen od zlih strasti, čovjek može biti prosvjetljen po Duhu Svetomu. Ono što mu je prije bilo neshvatljivo, sada mu postaje razumljivo.

Čovjek najprije ispravno spoznaje samoga sebe. Sveti Hezikije iz Batosa primjećuje da samo molitva čovjeku daje „unutarnju spo-

Snimila Lidija Paris

znaju“. Sveti Ivan Klimak zato smatra da je molitva „ispit stanja naše duše... Po molitvi ćeš spoznati stanje svoje duše“. Teolozi kažu da je molitva „ogledalo redovnika“. U molitvi Duh Sveti čovjeku daje spoznati ono čega prije nije bio svjestan, daje mu spoznati one „skrivenne dubine“ u kojima se još skrivaju „tajne strasti“, kao i snagu da bi im se mogao oduprijeti. Evagrije piše: „Kao što duša koja djeluje preko tijela primjećuje bolesne udove, tako i duh u molitvi spoznaje svoje sna-

ge i otkriva kako iscijeliti one bolesne.“ Tako čovjek može postupno postići posvemašnje ozdravljenje od svih bolesti duše i povratiti potpuno zdravlje. U dubokoj molitvi, primjećuje sveti Petar Damaščanski, „duh svoje pogreške spoznaje kao pijesak u moru. To je početak prosvjetljenja duše, to je znak zdravlja.“ Molitva čovjeku istodobno omogućuje vidjeti samoga sebe u punoj duhovnoj stvarnosti slike Božje. Zato je molitva jedan od glavnih ključeva ispravne spoznaje bližnje-

ga i cjelokupne stvarnosti, jer „onaj koji poznaje samoga sebe – poznaje sve... a spoznaje samoga sebe je punina spoznaje svemira“ (Izak Sirijac).

Molitva čovjeku daje samospoznaju, ali istodobno i najizvrsniju spoznaju Boga – onu koju sam Bog daje po Duhu Svetomu.

Isusova molitva

U pravoslavnoj duhovnosti „Isusova molitva“ zauzima ključno mjesto jer se na nju gleda kao na najsavršeniji oblik molitve koji uključuje dobrobiti svih drugih oblika. To je nutarnja molitva u strogom smislu riječi, koju Oci stavljaju iznad svih drugih oblika molitve.

Ta molitva, kada je usavršena, postaje kontemplacija, tako da je možemo nazvati najuzvišenijim oblikom djelovanja uopće. Ona je vrhunac duhovnoga života, ali i njegov temelj, jedno od glavnih sredstava koja čovjeku omogućuju da po Božjoj milosti postigne očišćenje od grijeha, iscjeljenje bolesnih strasti i postizanje vrlina. Sveti Kalisto i sveti Ignacije Ksantopulos kažu da je ona „početak svih djela koje Bog ljubi“. Zato je ne samo opravdano, nego nužno o njoj govoriti.

„Isusova molitva“ vraća nas u doba samih početaka monaštva. Sveti Augustin piše: „Kaže se da u Egiptu braća često mole vrlo kratke molitve.“ (Pisma, 130) Sastoji se od neprekidnoga mentalnog ponavljanja jedne kratke molitvene formule. Kratkoća treba poticati kontinuiranost molitve i sabranost, koji su potrebni da bi ona bila čista.

Kroz povijest su se koristile razne kratke molitvene formule, ali se između V. i VII. stoljeća nametnula jedna i tako postala tradicionalnom formulom Isusove molitve: „Gospodine Isuse Kriste, Sine Božji, smiluj mi se.“ Koristi se i duži i kraći oblik iste molitve, naime: „Gospodine Isuse Kriste, Sine Božji, smiluj se meni, grješniku“ kao i „Gospodine Isuse Kriste, smiluj mi se.“ Ova se molitvena formula nametnula zato što ima brojne prednosti:

- Boga moli da čovjeku pomogne, da mu bude milostiv i da mu oprost. Sadrži evanđeoski oblik molitve kojom su se Isusu obratili

gubavci (Lk 17, 13), jerihonski slijepac (Lk 18, 38; Mk 10, 47) i dva slijepca (Mt 20, 31).

- Ima izrazito pokornički karakter koji se pojačava kada se koristi i izraz „grješniku“, što nalazimo kod carinika (Lk 18, 13). Na taj se način primjenjuje jedna od prvih Isusovih zapovijedi: „Obratite se, činite pokoru!“

- To je ispovijed vjere koja uključuje glavne kršćanske vjerske istine: da su u jedinstvenoj božanskoj osobi Isusa Krista sjedinjene božanska i ljudska narav, da je Bog Trojstvo, da je Isus Krist Spasitelj. Nazivajući Isusa Krista „Gospodinom“, ova molitva ispovijeda jedinstvenost njegove osobe i njegovo božanstvo; nazivajući ga „Isusom“, ispovijeda njegovu ljudsku narav; nazivajući ga „Kristom“, ispovijeda dvije naravi – božansku i ljudsku – u jednoj osobi; nazivajući ga „Sinom Božjim“, ispovijeda da je on jedini Sin Očev i opet ispovijeda njegovo božanstvo, a time zaziva i Oca; istodobno uključuje i Duha Svetoga budući da „nitko ne može reći 'Isus je Gospodin' osim po Duhu Svetomu“ (1 Kor 12, 3). Konačno, kada kaže „smiluj mi se“, implicitno ispovijeda da je Isus Krist jedini Spasitelj. Zato Ruski hodočasnik napominje da „Oci kažu da je Isusova molitva sažetak cijeloga Evanđelja“.

- Samim tim ispovijedanjem, ona je po sebi hvalospjev i klanjanje.

- Ona uključuje ime Isusovo. Ono je povezano s Kristovom osobom; ono ima udjela u njegovoj snazi; ono čovjeka stavlja u Isusovu nazočnost; ono čovjeku koji ispravno zaziva njegovo Ime daje udjela u njegovoj energiji kao što ikona čovjeka koji je časti stavlja u nazočnost osobe koju prikazuje te mu daje udjela u energiji koju predstavlja.

- Iz toga razloga to Ime, koje je iznad svakoga imena, posjeduje posebnu učinkovitost u borbi protiv čovjekovih duhovnih neprijatelja. Poznata je slavna preporuka svetoga Ivana Klimaka: „Bičuj svoje neprijatelje Isusovim Imenom, jer nema moćnijega oružja na nebu ni na zemlji.“ Ono posjeduje istu učinkovitost pri uzdizanju čovjeka do samih vrhunaca duhovnoga života.

Obradila i prevela Lidija Paris
(U sljedećem broju: Isusova molitva – Tihovanje)

JEAN-CLAUDE LARCHET jedan je od najznačajnijih i najzanimljivijih pravoslavnih pisaca današnjice. Rođen je 1949., doktor je filozofije (1987.) i teologije (1994.). Među njegovim brojnim objavljenim djelima posebnu pozornost privlači trilogija o bolesti i iscjeljenju temeljena na djelima otaca: **Teologija bolesti** (Théologie de la maladie, 1991.; u engleskom prijevodu: *The Theology of Illness*, 2002.), **Terapeutika mentalnih bolesti** (Thérapeutique des maladies mentales, 1992., u engleskom prijevodu: *Mental Disorders and Spiritual Healing*, 2005.), i njegovo remek-djelo na više od 800 stranica **Terapeutika bolesti duše** (Thérapeutique des maladies spirituelles, 1997.). Dr. Larchet jedan je od rijetkih autora današnjice koji bez poteškoća povezuje strogo znanstven pristup, ljubav prema Crkvi i smisao za crkvenost.

Molitva za pravednu i slobodnu Hrvatsku

Molitvom sudjeluj u izgradnji bolje Hrvatske jer na svakome je od nas odgovornost za njezinu budućnost

Gospodine, Bože naš,
Gospodaru svega stvorenoga
Ti si otac svih naroda,
I svaki je od njih slika naroda nebeskoga.
Od Tebe nam dolazi htijenje da za slikom nebeske domovine težimo.
Potičeš nas da i oko ove zemaljske revno nastojimo.
Od čovjeka tražiš da o njoj skrbi i za nju moli,
Da za nju odgovara i o njoj se brine.
Od Tebe je i vlast da svoje zemaljske predstavnike bira i postavlja.

Kao što Ti čovjeka imenom pozivaš i šalješ,
I kao što će svaki od nas pred Tvoje lice doći,
I za sebe položiti račun, i primiti nagradu,
Daj da tako bude i u zemlji Hrvatskoj.
Kako na nebu tako i na zemlji:
Da bude moguće birati predstavnike, svakog imenom njegovim.
Jer u svakom je od njih vlastita volja, savjest i odgovornost.
Daj da naši predstavnici vlasti budu pravi odraz htijenja naroda
Kako bi i njegovi zakoni bili slika njegove volje i uvjerenja.

Tvoji su vjekovi i vremena,
U Tebi je snaga i mudrost i moć.
Blagoslovi svoj hrvatski narod:
Udijeli mu milost da po Tvojoj volji dovršuje djelo Tvoje.
Udijeli nam mudrosti u promicanju istine i dobra,
Odvajnosti da pravdu i istinu odlučno branimo,
Spremnosti da se za njih žrtvujemo,
Snage da u toj revnosti ustrajemo,
Da svoje zakone po Tvojima uskladimo.

Vjeru nam umnoži, nadu učvrsti, ljubav ražari.
Tebi, višnji Oče, sa Spasiteljem Isusom, u jedinstvu Duha Svetoga neka bude slava u vijeke!
Amen
Najvjernija Odvjetnice na braniku stoj, čuvaj našu svetu vjeru i hrvatski dom.

„Preporučujem ovu molitvu i svima koji je mole udjeljujem svoj biskupski blagoslov!“
+ Vlado Košić, biskup sisački i predsjednik Komisije HBK „Iustitia et Pax“

(Izvor: bitno.net)

Tko je kriv za domovinski kiseliš?

Kad god dođu izbori, referendumi, inicijative, peticije i slične prigode za odgovorno ispunjenje građanske (kršćanske!) dužnosti, mi se svećenici nađemo u „neobranu grožđu“ usred vinograda Gospodnjega. I osjeti se nekakav kršćanski kiseliš u zraku.

Vjernicima je, naime, dosta politike. A to je tako krivo! Sramotno je čuti da je jednom kršćaninu dosta brige oko općega dobra. To je jednako pogrešno kao kad bi onaj kome je posao uređivati vinograd rekao: „Ne ću u vinograd jer nije okopan, orezan, čist, ograđen, obran!“ Pa, čiji je onda to posao?

Evo nas ovih dana pred još jednom inicijativom za referendum. Mi svećenici svakako nismo tu da kažemo kakav bi referendum trebalo pokrenuti ili za koju stranku glasovati. Ali, ovo moramo pitati: Tko će, kršćanine, promijeniti stanje u Tvojoj domovini? Kome si brigu o njoj prepustio?

Ne može se prihvatiti vjerničko činstvo u kojem se zazire od politike. Takvi viču „Evo me“, ali ne odlaze u svoj vinograd. Ništa od takvih, i ništa od njihove vjere! Ne može se opravdati kršćane koji su politički pasivni. Ne vrijedi im stalno govoriti „Evo me Gospodaru“, a „vinograd“ im obrastao kupinom i dračom.

Ponekad, kao da nije dovoljno reći pa bi se možda trebalo i nacrtati? Dakle, posve jasno: ako kršćanin misli da je, primjerice, ova inicijativa oko referendumu dobra, a onda

čak nije dovoljno samo potpisati je ako netko može i više od toga. Nego, ako je to njegov stav, kršćanin se mora potruditi da nađe i neki štand na kojem će se izložiti za stvar u koju vjeruje. U tom slučaju tamo je, na tom štandu, i Tvoj vinograd, i Tvoja kapela, i Tvoje radno mjesto ovih dana! Ili, ako misliš da ovo nije dobra ideja, Tvoje je boriti se protiv nje.

O, da si vruć ili hladan! O, da si gorljivo „za“, ili da si gorljivo „protiv!“ O, kad bi prestao samo moliti i pjevati – kad bi napravio korak više! Ali ako si mlak – i dalje će tvoj kršćanski kiseliš biti kriv za domovinski kiseliš. Kako god bilo, pred nama je zauvijek Božji poziv na angažman u svijetu u koji smo poslani. Ne možemo pobjeći od poziva na brigu za opće dobro, na politiku.

„Sinko, hajde danas na posao u vinograd!“ bijaše čitanje evanđelja prošle nedjelje. Zar može biti jasnije? Nema ništa hitnije od toga: počupati kupine i drače, orezati i okopati! I nema drugih koje će to napraviti umjesto mene i Tebe.

U ime Božje!

p. Ike Mandurić
(Izvor: narod.hr)

Božja valuta je ljubav

fra Mario Knežević

Nakon urađena posla ili dobra djela često ćemo čuti, osobito od starijih osoba, da će nam za to Bog platiti. Ta plaća nije vremenita. Misli se na ono što je neprolazno i vječno. Znamo čuti i to kako Bog ne plaća svake subote. Opet i time želimo kazati da njegovu sudu i oku ništa ne će promaknuti. Ta svi ćemo stati pred Božje sudište. Iznimki nema. Ta svatko će od nas za sebe Bogu dati račun, kako čitamo u Poslanici Rimljanima. Taj je račun ispis naših djela i nedjela. Taj je račun osobito ispis naše ljubavi ili neljubavi prema bližnjima. Božji su račun posve drukčiji od naših zemaljskih računa i računica. Još je starozavjetni prorok Izaija zapisao: „Jer moje misli nisu vaše misli i puti moji nisu vaši puti, govori Gospodin. Visoko je iznad zemlje nebo: tako su visoko puti moji iznad vaših putova, i misli moje iznad vaših misli.“ (Iz 55, 8-9)

Kako premostiti tu udaljenost? Samo mostom ljubavi prema bližnjemu. Na putu preprjeka između nas i Boga moramo rušiti zidove svojih predrasuda, osuda, mržnje, zavisti, svoje umišljene pravde i krivo intoniranih načela i stilova života. Moramo se osloboditi svojih misli, koje su daleko od Božjih misli, kako bismo poprimili evanđeoski mentalitet, mentalitet Božje ljubavi koja gleda i vidi drugim očima. Iz Isusove uspo-

redbe o pozivu radnika u vinograd vidimo kako se čovjek loše predstavio u trenutcima kada Bog pokazuje svoju divnu ljubav prema svima. On daje jednaku plaću onima koji su cijeli dan trpjeli dnevnu žegu kao i onima koji dođu pred kraj posla oko „jedanaeste ure“ (usp. Mt 20, 1-16). Isus ničim nije prekršio dogovor s onima koji su cijeli dan radili. Oni su plaćeni pošteno, pravično i po dogovoru. No, uskogrudan čovjek ne može podnijeti da se drugomu događa dobro. Zavist, ili kako Isusu reče, „zlo oko“, uzelo je maha. Zato su, kako nas Izaija upozorava, naše misli toliko daleko od Božjih misli koliko je daleko nebo od zemlje.

Isus nam u svakoj prigodi očituje ljubav. Za njega nema onih koji su zakasnili služiti, raditi, činiti dobro, ostvarivati plemenitost.

Isus nam u svakoj prigodi očituje ljubav. Za njega nema onih koji su zakasnili služiti, raditi, činiti dobro, ostvarivati plemenitost. On čeka na nas. Nikada nije kasno početi činiti dobro.

On čeka na nas. Nikada nije kasno početi činiti dobro. U Boga nije uključena štoperica koja otkucava vrijeme, kod njega je uključeno srce koje otkucava ljubavlju. Bez plaće će ostati samo oni koji su zanemarili Božji poziv, odmahnuili rukom na poziv da idu u njegov vinograd i počnu djelovati na njivi Gospodinovo. Jer s te njive dolaze stotruki plodovi, a s njive ovoga svijeta u slici kukolja i korova dolazi neplodnost, plač i škrgut zubi. Važno je na čiji smo plug ruke stavili i čiju njivu oreimo.

Bolno je čuti, kao što posvjedoči jedna osoba u radijskoj emisiji, da se kroz život prije obraćenja više radovala tuđoj nesreći i zlu nego li vlastitim uspjesima. To je ono „zlo oko“. Što se u nama mora promijeniti da bismo se radovali tuđoj radosti, da bismo plakali i suosjećali s uplakanim? Trebamo početi živjeti od Isusove računice, njegova pogleda na stvari, a osloboditi svoje srce mjera i načela svijeta u kojemu odmah i sada hoćemo materijalno opipljiv uspjeh. Kada bismo, unatoč ljudskim nesavršenostima, voljeli druge kao što dijete voli svoju majku odavde do neba, nas bi stizala Božja plaća koju nitko ne može ugroziti. Ljubav je plaća koja se troši i dijeli, a nikada ne će nestati. „Ljubav nikad ne prestaje. Prorokovanja? Uminut će. Jezici? Umuknut će. Spoznanje? Uminut će.“ (1 Kor 13, 8)

Foto Dani

Isuse, hvala ti!

Isuse, klanjamo ti se!

Tvoja nas Majka poziva da zahvaljujemo.

Kad zahvaljujemo, mi otkrivamo ono što je tu.

Hvala ti što si s nama, hvala ti što si kruh!

Isuse, hvala ti!

Hvala ti za tvoju Božansku ljubav!

Ti me ljubiš i kad sam slab i kad pogriješim, hvala ti!

Ti mi praštaš, hvala ti!

Tvoja ljubav je poput sunca koje sjaji dobrima i zlima.

Kad zahvaljujem, otvaraju mi se oči, ja vidim!

Isuse, hvala ti za prirodu, za bogatstvo boja u prirodi,

za sva stvorenja, za svaki cvijet, za svaku pticu, Isuse, hvala ti!

Svako je tvoje stvorenje lijepo! Isuse, hvala ti!

Isuse, hvala ti što me ljubiš i hvala ti što ljubiš osobu pored mene:

ne samo mene, nego i druge ljude. Isuse, hvala ti!

Isuse, hvala ti za sve osobe s kojima živim, radim.

Hvala ti i za osobe koje ne volim.

Hvala ti i za osobe koje ne podnosim,

koje mi nisu drage, koje su me uvrijedile.

Hvala ti za te osobe! Hvala ti za svakog čovjeka na svijetu!

Nastavi zahvaljivati Isusu: neka tvoje srce zahvaljuje.

Reci Isusu: Isuse, volim te!

Reci svim ljudima na svijetu, svakoj osobi: Volim te!

Ma. Ša.

Snimila Lidija Peris

Gilles Bouhours i Espis, južna Francuska

„Blažena Djevica Marija nije umrla. Uznesena je na nebo tijelom i dušom!” Tu je poruku papi Piju XII. dao šestogodišnji Gilles Bouhours 1. svibnja 1950.

Odabrao fra Karlo Lovrić

Na svetkovinu Svih svetih 1. studenoga 1950. papa Pio XII. objavio je dogmu o uznesenju Blažene Djevice Marije: Bogorodica Marija je tijelom i dušom uznesena na nebo. Nekoliko mjeseci prije, 1. svibnja iste godine, u Rimu se, daleko od očiju javnosti, odigrao zanimljiv događaj. Šestogodišnji dječak Gilles Bouhours bio je primljen u privatnu audijenciju kod Pape, kome je želio povjeriti jednu „tajnu“. Uveo ga je i ispratio mons. Montini, budući papa Pavao VI., koji ga je zamolio da moli za njega... Kakva je veza između tih dvaju događaja? Zašto jedan papa prima šestogodišnje dijete?

Gilles Bouhours (1944. – 1960.)

Gilles Bouhours rođen je 27. studenoga 1944., na spomendan Čudotvorne medaljice, kao treće od petero djece u obitelji jednostavnog vodoinstalatera. Majka mu boluje od poliomijelitisa pa često boravi u toplicama gdje se liječi vrućim pijeskom. Mali Gilles sa devet mjeseci obolijeva od teškog meningitisa. Liječnici misle da ga samo molitva može spasiti. Jedna časna sestra, obiteljska prijateljica, savjetuje njegovim roditeljima da pod djetetov jastuk stave dvije sličice: sličicu sv. Terezije od Djeteta Isusa s njezinim moćima i sličicu o. Danijela Brottiera, misionara u Africi i upravitelja sirotišta u Parizu. Tri noći prolaze bez ikakva poboljšanja. Četvrte noći premoreni roditelji spavaju. Ujutro Gilles diše normalno. Nema objašnjenja za prestanak temperature. Na oba djetetova obraza vidi se rumenilo u obliku slova T. Pozornost privlači još nešto: sličica o. Brottiera je netaknuta dok je sličica sv. Male Terezije razderana, a dvije crvene niti kojima su moći bile pričvršćene nestale su! Roditelji su uvjereni da je djetetovo ozdravljenje izmislila Mala Terezija. Dana 8. rujna 1948. dječakov liječnik doktor Dives piše: „Gilles se jedva izvukao, ali čini se bez posljedica. Čini se da je sada savršeno zdrav.“

Početak ukazanja

Dana 30. rujna 1947. Gilles ima dvije godine i deset mjeseci i ni po čemu se ne razlikuje od druge dječice svoje dobi. Toga mu se dana prvi puta ukazuje Blažena Djevica Marija. Dijete objašnjava da je od njega tražila da pođu u Espis gdje se već ukazuje drugim mladima, te da će se ubuduće ukazivati samo njemu. Njegov otac Gabrijel ne zna gdje je Espis pa mjesto mora potražiti na karti. Odlaazi tamo da bi vidio što se događa.

Gilles i Espis

Espis je mjesto smješteno u okrugu Tarn-et-Garonne, biskupija Montauban, u kome se od 22. kolovoza 1946. govori o ukazanjima Blažene Djevice Marije. Claudine i Nadine Combalert čuvale su guske blizu šume u Espisu. Iznenada su ugledale „gospodu obučenu u crno“ s „haljinom ukrašenom ivančicama“. Ukazanje se ponavlja i sljedećega dana. I treće dijete tvrdi da „vidi“. Od 31. kolovoza i jedan četrdesetogodišnjak tvrdi da vidi Gospu koja mu je navodno kazala: „Ja sam Bezgrješno Začće“. Okuplja se narod, ali 12. prosinca 1946. mons. Théas, tada biskup Montaubana, u jednom privatnom pismu izjavljuje da ukazanja „nisu istinita“ i da je riječ „o iluziji“. Dana 4. svibnja 1947. biskup objavljuje služben negativan sud kao i odredbu kojom se suspendira *a divinis* svaki svećenik koji bi se uputio u Espis. Nakon što je mons. Théas bio imenovan za lurdskog biskupa, njegov je nasljednik mons. de Courrèges 1. veljače 1950. uspostavio povjerenstvo za istraživanje slučaja. Povjerenstvo konačno zaključuje da je riječ o „sugestiji“ i „halucinacijama“ te isključuje svaku mogućnost „nadnaravna podrijetla“ navodnih ukazanja.

Odluka koja se odnosi na Espis ne odnosi se nužno i na maloga Gillesa. Zašto? Nakon što je dječakov otac došao u Espis, raspitao se kod jedne od navodnih vidjelica što bi to njegov sin mogao govoriti. Ona je posjetila njihovu kuću i tada je Gilles navodno imao ukazanje. Kazao je da Gospa na gla-

vi nosi „kapuljaču“, čime je vjerojatno mislio na veo. Kazao je da u ruci drži štap, no ispostavilo se da je to vjerojatno križ. Kazao je isto tako da se prema nebu širi žuti dim i da Gospa plače. Nekoliko dana poslije toga, 2. listopada, Gilles je vidio Gospu kako „krvari“ i na svoj djetinji način pokušao je utješiti misleći da je pala u trnje... Gospa mu se opet nakratko ukazala 4. i 6. listopada.

Na dan Gospe Fatimske, 13. listopada, roditelji su Gillesa odveli u Espis. Gospa mu se ukazala oko 17 h i rekla mu neka ide moliti pored šume, na mjesto gdje će kasnije procvetati „izvor“. Ponovno se ukazala u 18.30 i rekla neka joj donesu krunice da ih blagoslovi i neka mole deseticu krunice na čast Srca Isusova. Dana 27. studenoga i 13. prosinca Gilles je imao još dva kratka ukazanja. Dana 18. prosinca vidio je na nebu „velik križ“. Dva dana poslije ukazala mu se sveta Terezija od Djeteta Isusa. Kazao je da mu je „bacala cvijeće“. Gospa mu se ukazala još i 13. siječnja 1948. i rekla neka se stalno moli Srcu Isusovu. Dana 8. veljače dijete je vidjelo mnoge križeve na nebu. Svećenici, hodočasnici i znatizeljnici prate što se događa.

Dana 10. veljače cijela obitelj Bouhours odlazi na hodočašće u Lurd. Gilles kaže da je Gospa koju on vidi mnogo ljepša od lurdskoga kipa. Već sutradan opet vidi Gospu, ovaj put u krvavim suzama. Dan poslije toga, ona ga grli. Dana 13. ožujka Gilles pripovijeda: „Gospa me zagrlila i poljubila, ali ja joj nisam dao pusl!“ Dana 13. travnja Gilles triput vidi Gospu u Espisu, zatim u svibnju u svojoj sobi, „na nebu“, u vrtu obiteljske kuće itd. Govori o „kiši križeva“. Dana 4. lipnja 1948. Gilles svojim kaže da je to „Sveta Marija, Majka Božja“, a 10. lipnja da je „Sveta Majka Milosti“. Dana 24. lipnja Gilles povjerava svojoj majci: „Gospa će me posjetiti u vrtu iza nedjelje. Danas ne dolazi, nema vremena!“ „A što radi?“ pita njegova majka. „Nebom širi cvijeće!“ odgovara mali Gilles. Dana 13. srpnja ukazanje od maloga dječaka traži da se u Espisu više ne slave Mise, iz poslušnosti prema Crkvi. Mali pokušava poru-

ku prenijeti svećeniku, ali ne nailazi na otvorene uši.

Biblijska viđenja

Dana 15. kolovoza 1948. dijete opisuje viziju: „Vidim kao neko veliko dugme (zemlju?), a iznad njega neku veliku životinju, kao velikog guštera s velikim repom i velikim šapama. Malo dalje vidim kao nekog gospodina s perjem na leđima.“ Čini se da je Gilles vidio arkandela Mihaela i prikazu Zloga koji vlada svijetom. Toga ga dana Marija poziva da se pridruži procesiji u Espisu. U tjednima koji slijede Gospa traži „mnogo molitve“. Dana 13. listopada ukazanje mu govori o bitkama koje arkandeo Mihael vodi za duše. Dana 13. prosinca Marija mu povjerava jednu „tajnu“ koju treba prenijeti Svetome Ocu, i samo njemu. Dječakov otac traži objašnjenja, ali maleni odgovara: „Nešto mi je rekla. Kada bih to rekao tebi, bio bi to dvostruki grijeh.“

Godina 1949. prepuna je događanja. Ukazanja se događaju redovito, u Espisu ili drugdje. Cijela se obitelj prilagodila nebeskim viđenjima. Dijete je uvjeren da mora ići u

Rim gdje živi „onaj koji zamjenjuje maloga Isusa na zemlji“. Svjedoci tvrde da dijete – neovisno o svojoj dobi – na poseban način sudjeluje u vazmenom trodnevju. Dana 13. svibnja vidi Gospu uz križni put i osjeća boli koje je osjetio Isus. Vjernici traže od njega da pokaže kako ukazanje blagoslivlja mnoštvo. Gilles podiže ruku i dostojanstveno pravi znak križa i dodaje: „Lako meni kad mi Gospa drži ruku!“ Dana 12. lipnja Gilles prima prvu svetu pričest. Tijekom ljeta nastavljaju se ukazanja 13. u mjesecu, uz jedno dodatno, 15. kolovoza. Dana 13. studenoga 1949., nakon što je tražila molitvu za bolesne, Gospa mu kaže: „Mali Gilles, moraš ići u Rim posjetiti Papu.“

Dva putovanja u Rim

Organizira se prvo putovanje u Rim. Obitelj ima financijskih poteškoća, ali Gilles i njegov otac ipak idu. Dana 12. prosinca 1949. primljeni su u poluprivatnu audijenciju kod Pija XII. Dijete ne želi ništa reći jer nije samo s Papom. Treba, dakle, doći još jednom, no ovo poteškoće: budući da je mjesna Crkva

donijela negativan sud o Espisu, Sveti Otac ne želi primiti maloga Gillesa.

Osam dana poslije toga, ukazanje ponovno traži od dječaka da ode Svetomu Ocu i povjeri mu „tajnu“. Poteškoće nestaju kao rukom odnesene. Papa Pio XII. primit će dječaka u privatnu i tajnu audijenciju dogovorenu za 1. svibnja 1950. Tako je i bilo. Tek nakon što je svoju „tajnu“ povjerio Papi, dječak je o njoj progovorio i pred drugima: „Gospa nije umrla, uznesena je na nebo tijelom i dušom!“ Tijekom svoga boravka u Rimu mali je Gilles susreo i druge crkvene dostojanstvenike, kao na primjer velikog mariologa o. Roschinija, profesora na Lateranskom sveučilištu, koji je bio zadužen za pripremu teksta o dogmi Marijina uznesenja. Sadržaj Gillesove „tajne“ i sadržaj dogme o uznesenju Marijinu kao i nadnevak audijencije (1. svibnja 1950.) i nadnevak proglašenja dogme (1. studenoga 1950.), toliko su bliski da nitko nije mogao ostati ravnodušan.

Božji putevi

Iz Papina se okruženja zna da je Pio XII. tijekom svete godine 1950. molio Boga da mu pošalje „znak“ treba li ili ne proglasiti dogmu o uznesenju Marijinu. Ti isti ljudi misle da je privatna objava malom Gillesu bio znak koji je papa Pio XII. tražio i dobio.

Dječakovo poslanje bilo je ispunjeno. Od 1950. do 1958. i dalje je imao redovita ukazanja. Dana 13. svibnja najavio je da će „13. lipnja nositi bijelu haljinu i hodati bosonog poput malog Isusa za obraćenje grješnika“. Dana 15. kolovoza Gospa mu je rekla: „Ja sam Kraljica našega Spasitelja. To možeš reći gospodinu župniku.“ Dana 5. studenoga tijekom svete Mise u čast Srcu Isusovu, Gilles je vidio Gospu kako se „klanja za vrijeme pretvorbe“. Dana 13. siječnja, veljače i ožujka 1955. iz Gospinih sklopjenih ruku „izlaze zlatne i blistave zrake“. Dana 20. ožujka 1957. Gilles je tužan: „Više ti neću dolaziti“, kazala mu je Marija. Dana 15. kolovoza 1958. Gospa mu se ukazala posljednji put. Gilles je preminuo 26. veljače 1960.

Nebrojeni vjernici svjedoče o primljenim milostima. Mnogi govore u „moćnom zagovoru“ maloga Gillesa. Spominju se brojna obraćenja.

Gillesov je slučaj egzemplan iz više razloga. Pokazuje teološko značenje privatnih ukazanja u Crkvi i u životu vjernika. Te „privatne objave“ nisu dogmatske naravi. Papa Pio XII. nigdje ne spominje maloga Gillesa. One niti dopunjavaju niti zamjenjuju biblijsku objavu koja je dovršena smrću posljednjega apostola. One mogu samo pojasniti ili posvijetliti neki vid objave u određenom povijesnom trenutku.

Marija je kompas koji nas vodi Gospodinu

Početak srpnja u Međugorju je boravio svećenik Juan Carlos Zapata. Rođen je 25. prosinca 1966. godine u Kolumbiji. Trenutačno je na službi u župi sv. Josipa, biskupija Newark, New Jersey Zaređen je za svećenika prije 10 godina. Svoje iskustvo u Međugorju želio je podijeliti s čitateljima *Glasnika mira*.

Razgovarala Vedrana Vidović

Gdje ste sve pastoralno djelovali, koje ste službe obavljali?

– Obavljao sam razne službe na župama u Americi. Do prije četiri godine bio sam direktor Radio Marije. I dalje radim na radiju, vodim emisije. Jedan sam od propovjednika o marijanskim temama i savjetnik za bračne parove.

Koji su danas najveći problemi obitelji u SAD-u i na koji im način Crkva pomaže u rješavanju problema?

– Problemi s kojima se susreću obitelji u SAD-u su konzumerizam i materijalizam. Sve je to stavilo obitelj u drugi plan. Trenutačno je možda najveći problem zakonsko priznanje pobačaja. Ali, zahvaljujući imigraciji, ipak uspijevamo zaštititi obitelj i život. Jedna od najvećih i najčešćih pogrešaka koje roditelji čine jest ta što žive za svoju djecu, a ne sa svojom djecom. Bitno je živjeti s djecom, slušati ih, s njima razgovarati, živjeti s njihovim problemima. Roditelji im kupuju skupe darove i misle da su oni time zadovoljni. Takav način odgoja dovodi do velikih problema, a onda traže svećenikovu pomoć. Jedini put rješavanja problema je vratiti se Bogu, Boga staviti na prvo mjesto. Upravo o tome Gospa govori ovdje u Međugorju. Poziva nas da Boga stavimo na prvo mjesto.

Dugo ste bili direktor Radio Marije u SAD-u. U svojim propovijedima često govorite o Mariji. Odakle tako velika ljubav prema Gospi?

– Moja ljubav prema Gospi jako je velika. Uvijek sam shvaćao da Gospodin čini svoja djela s majčinskim srcem. Molio sam Gospodina da mi preko Marije pokaže potrebe naroda. Odavno sam imao želju doći u Međugorje za koje sam čuo od svojih kolega svećenika. A onda sam zamolio Gospodina

da mi usliši molitvu i da me pošalje u Međugorje kada bude najpotrebnije. On je to i učinio.

Što ste doživjeli u Međugorju?

– Imam jako blizak odnos s Gospom. Često razgovaram s njom u svojoj sobi. Ona se smiješi i sretna je kada radim dobre stvari. Kada sam došao u Međugorje, otišao sam na Brdo ukazanja. Rekao sam Gospi: „Majko, ti si ovamo došla da nas zaštiš. Pokaži nam kako nas štitiš.“ U tišini i meditaciji zamolio sam je da mi pokaže znak. U tom sam trenutku pogledao u nebo i vidio zrake koje dolaze prema meni. Iza tih zraka na nebu se oblikovao Gospin plašt pokrivajući cijelo ovo područje. U središtu svega bilo je Gospino tijelo. To je bila tako snažna slika da sam od radosti zaplakao. Bio je to znak da nas Gospodin štiti preko Marije. Vidim i

osjećam to ovdje u Međugorju. Kada se vratim u SAD, svojim ću župljanima poručiti da svakako posjete Međugorje. Svojim župljanima i slušateljima Radio Marije reći ću da je Bog ovdje, da Marija svojim plaštem prekriva i štiti ovo mjesto. Kad sam došao u Međugorje, na stopalima sam imao dvije rane i one su mi stvarale probleme pri hodanju. Teško sam se uspinjao na Brdo ukazanja i na Križevac jer su rane postajale tvrde i dublje. Ali, hvala Bogu, danas, dan prije mog povratka u SAD, rane su posve zacijelile. Bog je ponovno učinio čudo. Želio bih zahvaliti Gospodinu što mi je u Međugorju dao ne samo duhovno nego i tjelesno iskustvo. On je jedini koji može sve i u svemu. A njegova je majka Marija kompas koji nas vodi prema njemu.

Sa španjolskog prevela Filka Mihalj

Tjedni molitveni program – zimski raspored (od Mise na Križevcu do 1. svibnja)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
- U korizmi: otajstva svjetla i žalosna otajstva
- U uskršnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

Glasnik MIRA

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i Crkvi čitajte u *Glasniku mira*, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje. Suradujte u *Glasniku mira*. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:
Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Propustili ste neke brojeve *Glasnika mira*? Možete ih naći u pdf-formatu na službenoj internetskoj stranici Informativnog centra MIR Međugorje na adresi <http://www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira>

Preporučite drugima *Glasnik mira*. Darujte im godišnju pretplatu. Pretplatite se na *Glasnik mira*.

Služba pretplate:
Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina
Tel: ++387 36/653 547 uredništvo
++387 36/651 100 glavni tehničar
++387 36/653 548 marketing
Faks: ++387 36/653 552

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

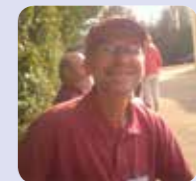
Pribilježila i prevela Antonija Prlić Bubalo

Patricia Anderson, Sjeverna Irska
Posljednjih deset godina dolazim svake godine. Jednostavno volim Međugorje. Za ukazanja sam čula još osamdesetih godina i htjela sam doći, ali prilika mi se pružila tek prije deset godina i od tada dolazim stalno. Ovdje sam pronašla velik mir i čim dođem, osjećam se sretno i zadovoljno. Međugorje mi je dalo čvrstu vjeru, upoznala sam ljude koji su mi postali iznimno dragi i koje jako cijenim.

Kathleen Loughran, Sjeverna Irska
Ovo mi je treći dolazak u Međugorje. Došla sam s kćeri i skupinom hodočasnika iz Sjeverne Irske. Uvijek sam bila povezana s Gospom, uvijek sam joj se obraćala kad mi je bilo teško i u takvim trenucima dolazila u Međugorje. Ovaj sam put povelu svoju kćer da osjetiti i vidi sve ono o čemu sam joj pričala.

Ralph McKey, Aljaska, SAD
U Međugorju sam bio već pet puta, prvi put 2000. godine. U tom prvom susretu s ovim mjestom osjetio sam

velik mir pa sam poželio doći opet. Međugorje je promijenilo cijeli moj život. I sama spoznaja da Bog dopušta Gospi da se ukazuje ovdje i sada, dok sam ja živ, mijenja sve. Otkada dolazim u Međugorje, postao sam više svjestan činjenice da sam grješan, a to me ujedno učinilo i boljom osobom. Ispovijed mi je uvijek teška, pri samoj pomisli postajem nervozan i uvijek me uhvati neki strah da neću reći sve što bih trebao reći. Teško je, ali uvijek osjećam Božju milost i praštanje. I Gospa nas uči da idemo jednom mjesečno na ispovijed bez obzira na to kako se osjećamo pa to i praktiram i drago mi je što sam se naučio disciplinirati u tome. Sveta Misa je najvažnija stvar i idem kad god mogu. Blažena Djevoja Marija je u porukama rekla da bi bilo dobro da se na svetu Misu ide što češće jer tamo primamo njezina Sina. Ona me motivira i nadahnjuje da idem na Misu svakoga dana.

Želite li bolje upoznati
međugorsku duhovnost?
Pročitajte!

